

**Stephen Dedman**

## Ctitel

Bílá zeď kolem domu byla tři nebo čtyři metry vysoká a bez graffiti, stejně jako všechny ostatní zdi v celém bloku. Brána z tepaného kovu byla černá a vypadala, jako kdyby na ní mělo být napsáno něco z Danta. Viděl jsem jenom jednu kameru, ale nechtělo se mi ztrácet čas tím, že se budu dívat po dalších. Vystoupil jsem z auta a ukázal jsem do ní peněženku s průkazem. „Jsem Nicholas Horné. Schůzka s panem Hillem ve dvě hodiny.“ Sundal jsem si dokonce i klobouk a sluneční brýle, a to i navzdory slunci; Perth je v únoru hotové peklo a ozónová díra se od přer-lomu století nijak výrazně nezmenšila. Byl jsem rád, když se konečně z reproduktoru v bráně ozval hlas. „Jste očekáván. Vjed'te s autem dovnitř.“

„Jistě.“ Nádvoří bylo dokonale upravené a rovné jako kulečnickový stůl, ale dům byl menší, než jsem čekal, měl jen jedno patro. Zaparkoval jsem kousek od hlavních vchodových dveří, které se otevřely, už když jsem k nim šel po nakloněné plošině. Chlapík, co mě přišel přivítat, nevypadal podle toho, co měl na sobě, pomalu ani na to, že by tady dělal sluhu nebo zahradníka. „Pan Hill?“

„Pojd'te dál.“ Podíval se na můj letní oblek; možná se díval po podpažním pouzdru na pistoli. Nebo jsem možná nevypadal tak, jak si soukromého detektiva představoval, ale na nepromokavý kabát bylo setsakramentsky vedro. Kdyby ten dům nebyl v Dal-keith, neobtěžoval bych se ani s kravatou. „Vy jste byl u pohřešovaných?“ zeptal se mě.

„Ne, na mravnostním. Většinou tajnej.“ Na výšku mám mírně nad průměr, hmotnost zase mírně pod průměr. Vlasy hnědé a trochu šedivé, ani dlouhé, ani krátké. Oči zhruba stejného odstínu hnědé. Žádné charakteristické znaky, které by stály za zmínku. Když je potřeba, dokážu se ztratit jako kontaktní čočka v bazénu. Slon by zapomněl, že mě kdy viděl. Občas se to hodí. Hill měl tak o dvacet kilo víc než já a ta kila mu převážně visela přes pás krat'asů. Nebyl oholený a vlasy měl učesané na přehazovačku, aby tak zamaskoval, že plešatí, což bylo zvláštní; genetické inženýrství už za posledních pár let vyvinulo hezkých pár léků proti vypadávání vlasů, a to za ceny, které by si někdo, kdo bydlí v Óalkeith, měl bez problémů dovolit. Buď těm novým lékům nevěřil, nebo byl proti genetickému inženýrství, anebo nerad utrácel za zevnějšek. Smrděl po zvětralém pivu, tabákovém kouři a potu. „A nechal jste toho?“ zeptal se.

„Dobrovolné snižování stavu,“ řekl jsem mu. Inu, převážně dobrovolné. „Škrty v rozpočtu před čtyřma rokama.“

„Doporučil vás McMinna od pohřešovaných. Říkal, že jste těch případů dělal skoro stovku. Doufám, že nám pomůžete víc než on.“ Neříkal jsem nic. Pohřešovaných se dotklo snižování stavu taky, a holek, co zůstaly v pátek pryč celou noc, aniž by zavolaly domů, bylo pořád dost, i když jejich rodiče třeba bydleli jen pár bloků od čtvrti milionářů. „Pořád ještě čekáme, že po nás někdo bude chtít výkupné, ale pořád nic,“ mluvil dál Hill, když mě vedl do obývacího pokoje. Vypnul televizi, potom přešel k baru a nalil si pivo, aniž by mně nabídl. Možná si řekl, že jsem ve službě. Rozhlédl jsem se po pokoji a v duchu jsem si říkal, proč to tam vypadá, jako kdyby se tam natáčel nějaký staromódní sitcom. Na tuhle otázku mi odpověděla zarámovaná fotka na římse nad krbem a na ní mladá holka v motorovém kolečkovém křesle; všechno kolem mě bylo rozestavené tak, aby mezi tím projelo kolečkové křeslo. Televizní kulisy tak vypadají proto, že je vozík s kamerou zhruba stejně široký a neovladatelný jako křeslo. „To je ona,“ řekl Hill. „Tina. Moje dcera.“

Podíval jsem se ledabyly na fotku. Podle pleti a buclatých tváří bylo Tině něco přes deset let, ale podle ničeho jsem nemohl odhadnout, jak je ta fotka stará. Kulatý obličej, velké oči, plný spodní ret, vlasy světle hnědé nebo tmavě blond. „Jak ji pohřešujete dlouho?“

„Odešla odsud včera ráno a nevrátila se domů. Volali jsme jí, ale nikdo to nebral. Na pohřešovaných osobách nám řekli, že toho moc nenadělají, dokud nebude pryč osmačtyřicet hodin, leda že by prý nahlásili hlídkám, aby se po ní podívaly.“

„Kam šla a jak se tam dostala?“

„Říkala, že bude ještě před školou trénovat, než začne být moc horko. Chce závodit na olympiádě pro postižené.“ Podíval jsem se na krbovou římsu znova, ale žádné poháry ani medaile jsem neviděl. „Myslím, že v lukostřelbě,“ pokračoval. „Tak dobrá zase není, ale baví ji to.“

„Myslíte?“

Pokrčil rameny. „Co jsem slyšel. Pořád se snaží dělat něco novýho. Tohle jako jediné vypadá, že ji to trochu chytlo.“

„A kde?“

„Ve sportovním centru na univerzitě. Zavolal jsem jim tam, ukecal někoho, aby vystrčil hlavu ven a podíval se, jestli není auto zaparkované někde na místech pro invalidy. Je to bílý Range Rover Vogue se zdviží na kolečkové křeslo, to hned tak někdo nepřehlédne. Neviděli ho.“

„Na Univerzitě západní Austrálie?“ Přikývl. „A nahlásil jste ho jako ukradený?“

„To mě napadlo včera v noci. Má to satloc — takové to stopovací zařízení. Není po něm ani stopy. Policajti řekli, že je nejspíš zaparkované někde v podzemí nebo tak něco.“

„To mají asi pravdu.“

„Jo? A co když ho třeba někdo podpálil nebo ho shodil do moře? Dokonce mně ti všiváci řekli, že vzhledem k tomu, že už Tině bylo osmnáct, tak že nám ani není nic po tom, kde je.“

Nic jsem neříkal, ale pochyboval jsem o tom, že by to i ten nejhorší diplomat mezi policajty řekl přesně takhle, pokud po nich ovšem Tina nechtěla, aby rodičům nic nehlásili. „Jak dlouho už tady bydlíte?“ zeptal jsem se.

„Proč? Co to má s čím co dělat?“

Znovu jsem se rozhlédl po pokoji. „Tak já to řeknu jinak. Připadá si tady Tina doma?“

Ještě pár vteřin na mě hleděl, ale trochu se uvolnil. „Asi jo. Přišly sem s matkou tak před šesti, sedmi lety, hned potom, jak přišla o tu nohu. To jí bylo teprve dvanáct.“

„To bylo. 2003?“

Několikrát zamrkal a potom přikývl. „Jo. Já jsem ještě asi rok nebo dva zůstal na farmě a pracoval jsem, než se to vyřešilo u soudu.“

„A líbilo se jí tady na jihu?“

„Asi jo. Tam na severu by nebylo moc nakloněných plošin pro kolečková křesla.“

„Jaký měla kamarády?“

Pokrčil rameny. „Měla kamarády ve škole, ale ti sem nechodili a jak se jmenují příjmením, to vám teda neřeknu. Kromě toho se s většinou z nich přestala vídat, když začala chodit na univerzitu. Teďka má prázdniny a vlastně nemá co dělat. Taky má kamarády na internetu, ale o těch nic nevím.“

„A vy si vážně myslíte, že ji někdo unesl?“

„Vy myslíte, že-by utekla?“ Řekl to sice nevlídně, ale ne přímo rozhořčeně. „V kolečkovém křesle?“ Tahle varianta byla optimističtější než většina těch ostatních, co jsem si dokázal představit. „Můžu si promluvit s její matkou?“

Paní Hillová mi toho o mnoho víc než její manžel neřekla, i když přitom byla kapánek zdvořilejší. Vzala mě do kuchyně a přitom, jak jsme si potichu povídali, nám udělala čaj. Pan Hill si znova zapnul obrovitou televizi a díval se na kriket. Ani jeho žena nebyla ochotná připustit, že by Tina mohla odejít z domova dobrovolně. „Měla nějaké chlapce?“ zeptal jsem se.

Trhla sebou a málem se zasmála. „Vždyť měla jenom jednu nohu,“ připomněla mi.

„To já vím. Váš manžel mi řekl, že měla kamarády na síti. Víte

o nich něco?“

„Podle vás si mohla najít chlapce tam?“ řekla a obočí jí mírně povystouplo, jako kdyby ji něco takového napadlo poprvé. „To by možná šlo, ale nevím...“

„A co v tom sportovním centru? Jiní kamarádi na kolečkovém křesle nebo s nějakým jiným postižením?“

„Nikoho takového neznám - mohl byste se zeptat v tom centru...“

„Zeptám. Mohl bych se podívat do jejího pokoje, prosím vás?“ Paní Hillová zamrkala a potom mě tam zavedla. Tinina ložnice byla stejně naaranžovaná jako zbytek domu, ale vypadala divně i z jiných důvodů. I navzdory poměrně nové síťové stolní soustavě značky Canon, knížkám a cedéčkům na policích - na nízkých policích, přirozeně — celý ten pokoj vypadal, jako by se v něm zastavil čas, jako by v něm nikdo ničím nepohnul už několik let. Na chvílku mě napadlo, jestli Tina Hillová náhodou v roce 2003 neumřela. Podíval jsem se na stůl a potom jsem zapnul počítač. „Jakou máte poslední fotku Tiny?“

„My se moc nefotíme,“ řekla paní Hillová omluvně a podívala se ha police. „Někde tady bude mít školní ročenku - aha.“ Začala listovat stránkami a na obrazovce Canonu se zatím objevilo okno a chtělo po mně heslo. Do háje. „Její heslo znáte?“

„Cože? Ne, to bohužel ne.“ Podala mi ročenku. Fotka to byla profesionální a dost škrobená, takže nemohla nijak zvlášť okouzlit, ale Tina na ní vypadala jako velice pohledná slečna, dokonce

i v monotónní zelené uniformě metodistické dívčí koleje. V očích se jí lesklo cosi, co mohlo být podle úhlu světla buď rozpustlost, nebo smutek. Úsměv měla strojený, stejně jako všechny ostatní dívky na stránce, jako by prostě patřil ke školní uniformě. Znovu jsem se podíval na obrazovku a odolal jsem nutkání zaklít. Detektivové museli mít všechno mnohem jednodušší, když ještě měli lidé deníky a adresáře. Pár minut jsem prohledával police a nezjistil jsem toho o moc víc, než že studovala francouzštinu, španělštinu, středo věkou angličtinu-a britský román přelomu devatenáctého a dvacátého století, kterému se na univerzitě ještě pořád říká „moderní literatura“. Měla ráda středoamerické realisty, historické romány a tajemné vraždy a příběhy o upírech, \fybrany hudební vkus, převážně klasická hudba, sem tam něco novějšího, ale jen hodně málo věcí, na které byste se zvedli a dali do tance. Poslal jsem její matku pryč s tím, že jsem ji poprosil, ať tu fotku naskenuje a přinese mi nějaké kopie, a potom jsem se podíval na místa, kam \*by si taková holka myslela, že se rodiče, dívat nebudou. Zase nic: žádná antikoncepce, žádné drogy, peníze, dokonce ani vibrátor. Možná měla život skutečně tak nudný, jak si její rodiče mysleli - buď to, anebo si vzala všechno, co pro ni mělo nějakou cenu\* s sebou, což nasvědčovalo tomu, že odjela dobrovolně, aniž by to komukoliv řekla, a neměla v úmyslu se v dohledné době vrátit. Třetí možnost byla ta, že se mi příliš nedaří vcítit se do dospívajícího děvčete.

Vzal jsem si od Tininy matky okopírované fotky a odjel jsem s trochu nepříjemnou pachutí v puse. Hledat pohřešované je můj chleba; většinou se akorát schovávají před věřiteli a já, i když některé svoje klienty nijak

zvlášť rád nemám, můžu v noci klidně spát. Občas to člověka i baví. A když se mi něco nezdá, když po mně chtějí chlapi, abych jim našel manželky, co podle mě měly sakramentsky dobrý důvod od nich utéct, tak tu práci nevezmu. Hleděl jsem na tu fotku a říkal si v duchu, jestli bude Tina chtít, aby ji někdo našel, a potom jsem vyrazil na univerzitu.

Do začátku semestru zbývalo čtrnáct dní a navíc byla ještě sobota, a na univerzitě bylo tak prázdné, že jsem si mohl dokonce i vybrat místo na parkovišti, tak prázdném, že jsem si všiml, jak jsou stromy, okolí a budovy hezké, když nikde nepřekáží studenti. Udělaný blondák za pultem ani nezvedl oči od časopisu a zeptal se: „Co to bude?“ ale aspoň to řekl zdvořile.

„S kým bych tady mohl mluvit o lukostřelbě?“

To už pohled zvedl. Měl neskutečně modré oči. Z časopisu se vyklubal *Scientific American* s článkem o závislosti na headware.

„O lukostřelbě? Tak to zkuste některé z těch klubů.“

„Vy tady nemáte střelnici?“

„Ne.“

„Ani pro tělesně postižené?“

Zavrtěl hlavou a potom ho něco napadlo. „To ne, ale chvíli si počkejte. Zavolám na fakultu tělovýchovy; tam možná něco budou vědět.“ Udělal to a já jsem zatím čekal. Potom se ke mně otočil. „A o co jde?“ zeptal se, pořád zdvořile.

Ukázal jsem mu Tininu fotku. „Znáš ji?“ Přimhouřil na ni oči. „Byla by tady na kolečkovém křesle.“

„No, párkrát jsem ji tady viděl, ale tenhle tejden ne, řekl bych.“ Kývl na mě sluchátkem. „Mám na telefonu doktora Sobijskiho; chcete s ním mluvit?“

„Jistě.“ Sobieski se aspoň přiznal, že zná Tinu podle jména, i když se taky dušoval, že ji tenhle týden neviděl. Něco v jeho hlase mě donutilo se zeptat, kdy ji tedy viděl naposledy. Prý skutečně těžko říct. Po skončení semestru? To ano. Tenhle rok? Ano. Tenhle měsíc? Možná. Jak často ji obvykle vídal? „Můžu se zeptat, o co vám přesně jde?“

„To se nedá řešit takhle po telefonu. Kde máte kancelář?“

„Pod Reidovou knihovnou. Víte, kde to je?“

„Samozřejmě. Za minutu jsem tam.“ Poděkoval jsem tomu klukovi a ten se vrátil ke svému časopisu. Z klubu to do knihovny byl pěšky jenom kousek a většinou se šlo ve stínu krásných starých stromů. Učebny jsou samozřejmě malé a nepohodlné, ale člověk nemůže mít všechno.

Sobieskiho kancelář byla také malá, i když to možná byl Sobieski, kdo ve mně ten dojem vzbudil; byl sice menší než já, ale byla to vazba, ruce měl silné jako já nohy a palce na rukách tlusté a krátké, jako mám já palce na nohách. Jeho hlava vypadala, jako by byla upravená tak, aby ho nebylo za co chytit; vlasy ostříhané nakrátko, připlácnutý nos, uši, které vypadaly jako přišpendlené dozadu, o krku nemohla být řeč. Stůl měl prázdný, měl na něm jen počítač, telefon a nohy. Pořádne si mě prohlédl a já jsem odolal nutkání pořádne vypnout hrud'. „Vy hledáte Tinu Hillovou?“

„Ano.“

„Sedněte si. Proč?“

„Nepřišla domů a její rodiče o ni mají starost. Nenapadá vás, kde by mohla být?“

„Můžu vidět nějaký průkaz?“ Podal jsem mu svoji peněženku a ukázal mu licenci. Podíval se na ni a pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, už pár týdnů jsem ji neviděl.“

„Včera ráno řekla rodičům, že jde sem. A podle mě sem vůbec nedorazila. Podle jejích rodičů se tady učila střílet z luku. Je to pravda?“

„Myslím, že ano. Pravděpodobně.“

„A trochu upřesnit byste mi to nechtěl?“ zeptal jsem se kousavě.

Nepatrně se začervenal. „To se budete muset zeptat jejího trenéra. Je to velkej fanda do lukostřelby, a znáte to, jací takoví fandové bejvaj.“

Přikývl jsem. „Je tady?“

„Dneska ne.“

„Kde bych ho mohl najít?“

Ruměncem ještě zesílil. „To nevím. Volal jsem mu, než jste sem došel. Doma není a mobil nebere.“

Nelíbilo se mi, jak to řekl. „Kdy jste ho viděl naposledy?“ Zeptal jsem se tak nenuceně, jak to jenom šlo.

„Ve středu.“ „A jmenuje se?“

Na chvíli zaváhal a potom si povzdechl. „Jason Davy. Koukněte, není to tak, jak si myslíte. Dělá doktorát přes sporty a cvičení pro ty, kterým jsme kdysi říkali zmrzačení a tělesně postižení. Já vím, že to je ztráta času, ale on to hrozně prožívá.“

„Proč je to ztráta času?“

„No přece kvůli genetice, mikrochirurgii a protézám. Vždyť už jsme prakticky eliminovali genetické vady a teratogenní farmaka, co tyhle deformace vyvolávaly, a skoro v každém případě, kdy někdo přijde o nějakou končetinu, tak se dá přidělat znova. Kromě toho je devadesát procent amputací jenom dolní končetiny a ty nové protézy dolních končetin jsou skoro tak dobré jako opravdové nohy - pro ruce to samozřejmě neplatí. Tina o tu nohu přišla, protože ji měla skoro celou rozdrčenou, a nejenom utrženou, a protože se to stalo nahoře na severu a ještě k tomu pěkně daleko od nemocnice. Měla pořádnou kliku, že nevykrvácela, než k ní dorazila pomoc. Ale tolik případů, jako je ona, nikdy nebude, aby to jeho snažení mělo nějaký smysl, a už vůbec ne, když se začaly klo-novat části těla na transplantace. Za deset let, přinejhorším za dvacet, nebude ta Jasonova práce k ničemu. Jasně, ještě pořád je spousta zemí, kde děckám trhají nohy miny a kde si nemůžou dovolit transplantace nebo protézy, ale tam zase mají jiný starosti než para-lyrnpiádu.“

„Co já vím, tak se podařilo nakloňovat pár jednotlivých orgánů,“ řekl jsem, „ale nohy a ruce?“

Pokrčil rameny a ta troška krku, kterou měl, na okamžik zmizela úplně. „O klonování toho zas tak moc nevím, ale vím, že není problém pohrát si s geny tak, že dostanete tělo bez mozku, které se ani k ničemu jinému nehodí. Nemusí to ani být klon toho konkrétního člověka; pokud je tkáň dostatečně kompatibilní, tak půjžou bez nějakých vážnějších vedlejších účinků nasadit léky, co zabrání tomu tělu to nepřijmout.“

„A podle vás to někdy bude legální?“

Odfíkl si. „Jasně že jo. Spousta politiků potřebuje nová játra a srdce a to samý platí i pro ty papaláše, co jim cpou prachy na kampaně. A dokud budou války a vojáci, tak budou potřeba nové ruce a nohy - a to ty nejlepší, co si bude moct vláda dovolit. A i kdyby to legální nebylo, tak kdo to zastaví? Sakra, však už se to stejně nejspíš

někde zkouší. Podívejte se, jak dopadly ty silikonový implantáty nebo třeba headware. Jasně, některé státy ty operace a prodej zakázaly, ale společnosti, co to vyrábějí, stejně nezavrou a stejně *tak* nebudou žalovat někoho, kdo si kvůli té operaci zaletí přes oceán. A jinde nad tím vlády ještě s radostí přivrou oko, pokud jim to přinese cizí měnu. A jak moc velký rozdíl je vlastně mezi tělem bez hlavy a pár srdci, co tloučou někde v nádrži?“ Zavrtěl hlavou. „Já jsem sice Jasonovi říkal, že takhle ten jeho život nemá smysl, ale s takovým nadšencem prostě nemá smysl se hádat, a to ne, že by si musel nějak dělat starosti s penězi.“

„Kolik takových subjektů má?“

„My jim radši říkáme klienti,“ uchechtl se Sobieski.

„Tak kolik?“

Zaváhal. „V současnosti nikoho, kdo by k němu chodil pravidelně, aspoň teda ne sem. Tina je jediná, kdo tady studuje; zbytek na to asi nemá čas.“

„Kolik času s ní stráví?“

„Pár hodin, vždycky obden.“

„A ona tady už čtrnáct .činí nebo tri týdny nebyla?“

Krátká odmlka. „Ne. Myslel jsem, že vyrazila někam na prázdniny.“

„Můžu se podívat do jeho kanceláře?“

„Ne.“ *Žádné* zaváhání, ale ani žádný mimořádný důraz. „To nepřichází v úvahu.“

„Dobře.“ „Vypadalo to, že nemá smysl se s ním hádat. „Znáte nějaké další Tininy kamarády?“

„Ne. Už jsem vám přece řekl, že to moje studentka nebyla.“

„Můžete mi dát číslo na Jazona?“

„To už jsem vám taky řekl, že tady není. Podívejte se, pane Horné, já mám zhruba představu, jak se ti Tinini rodiče asi cítí, taky

mám děcka, ale podle mě si dělají starosti zbytečně. Ten je určitě - Tina je určitě v pořádku.“

Bylo to jen nepatrné přehnutí a možná, že ani nic neznamenal. Přikývl jsem, pak jsem vyšel řadami supermoderních mučidel zase ven a vrátil jsem se k autu.

Paní Hillová vypadala překvapená, že jsem zpátky tak rychle. „Našel jste ji?“ .

„Ne, ale možná jsem našel stopu. Zmínila se někdy o někom jménem Jason Davy nebo Davies?“

Zamrkala, zjevně polekaně. „Ne, myslím, že ne...“

Ksaku. „Můžu se ještě jednou podívat na ten její počítač?“ Znovu jsem ho nahodil a počkal, až po mně bude chtít heslo. Jason<sup>4</sup> bylo moc krátké, systém požadoval minimálně šest písmen, tak jsem zkoušel různé kombinace Jazona a Davyho. To správné slovo, které mě mělo napadnout už dřív, bylo „Jason!“ Na obrazovce se objevila nabídka a další okno; v okně byl záběr kamery zabudované do horní části sestavy; já od kořínků vlasů až po konec žeber. Pokud Tina seděla na té samé židli, musela být o pár centimetrů menší; každý, kdo by přes ten počítač videofonoval, by z ní viděl obličej a hrudník a - pokud by nějak zamaskovala to kolečkové křeslo - už nic, co by nějak nasvědčovalo tomu, že nemá nohu. Znova jsem se podíval na fotku v ročence: ne zrovna krásná, ale víc než průměrně hezká. Poprosil jsem paní Hillovou, aby mně přinesla šálek čaje, a rychle jsem spustil

vyhledávání souborů obsahujících slova „Jason“ nebo „Davy“ v názvu nebo v textu. Podíval jsem se jí taky do adresáře, do deníku, na nejčastěji navštěvované a poslední navštívené stránky na síti a na e-mail. Fotky jsem našel ani ne za tři minuty. Paní Hillová byla ještě pořád pryč, tak jsem otevřel jednu, pojmenovanou jenom „Jason, prosinec 2009.“ Byl na ní mladík kolem pětadvaceti, nahý, jenom s mokrým ručníkem kolem pasu. Byl to tuctový frajer, důkladně oholený a měl hranatou bradu a černé vlnité vlasy po ramena. Takové svaly jako Sobieski neměl, ale bylo na něm vidět, že to je atlet, podle mohutného zápěstí a ramen. Fotka vypadala, jako kdyby ji pořídil nečekaně někdo, kdo toho o fotografování příliš mnoho nevěděl, s bleskem, na nízké rozlišení a mírně zezdola. Místnost vypadala na klasický motel. Chvilí jsem na tu fotku hleděl a potom jsem otevřel další, pojmenovanou jenom „Já, fotil Jason, prosinec 09.“ To byla fotka s-vysokým rozlišením, větší, než dokázala obrazovka zobrazit, a já jsem musel rolovat dolů, abych se na ni podíval na celou. Tina se na ní tvářila roztomile a v očích měla slabý náznak nervozity, i když to možná byla jenom moje představivost. Alespoň že to byl o něco upřímnější úsměv než na té fotce v ročence. Prsa měla odhalená, velká a nádherná. Ležela na posteli, nahá, dlouhou levou nohu nataženou před sebe, pahýl pravé, dlouhý asi jako moje ruka, mířil do objektivu.

Zase to tam vypadalo jako někde v pokoji v motelu, možná v tom samém, ale tentokrát ta fotka byla naaranžovaná a někdo si dal i práci s osvětlením a se zaostřováním - i když toho nevím o digitálních fotkách zase tolik, abych poznal, kolik se toho mohlo dodělat později, se softwarovým vybavením nahrazujícím temnou komoru. Víím, že digitální foťáky, stejně jako předtím polaroidy, zůstávaly svojí popularitě pramenící z toho, že fotky nebylo potřeba vyvolávat, hodně dluhý; pokud byste vzali fotku, jako byla tahle, a někde ji nechali vyvolat, tak by -

Musel jsem se *zarazit* a zamyslet se nad tím. Většinou by ji prostě vyvolat odmítli. A ti „důvěrní“, kteří dělávali pro pornočasopi-sy, často prodávali kopie fotek, co jim někdo dal na vyvolání, por-noserverům. Jenže co by udělali s takovouhle fotkou? Dala by se někomu prodat?

Zaslechl jsem, jak se vrací paní Hillová, a obě dvě fotky jsem zavřel těsně předtím, než vešla. V jedné ruce měla hrníček s modrobílým vzorem a v druhé časopis - *Woman s Day*. Podala mi hrníček s čajem a potom otevřela časopis. „Říkal jste něco o Jasonu Davym.“

„Ano,“ řekl jsem, pohled upřený do adresáře. Byla v něm dvě telefonní čísla - jedno na mobil a druhý s předvolbou univerzity - a e-mailová adresa Jasona Davyho, ale nic o tom, kde bydlí.

„Věděla jsem, že jsem to jméno už někde viděla, ale nemohla jsem si vzpomenout, kde,“ řekla paní Hillová. „Myslím, že se o něm Tina ani jednou nezminila, ale tady píšou, že studuje na univerzitě, takže se vlastně možná znali.“ Podala mi časopis. Uviděl jsem mladíka, který vypadal hodně podobně jako Jason na fotografii - i když měl na sobě drahý oblek a jediný vlasek neměl rozčuchaný - než jsem si přečetl titulky k obrázku a poznal muže, co stál vedle Jasona. Davy zase tak neobvyklé jméno není a mě nenapadlo hledat spojitost s Charlesem Davym, místním pivním magnátem. Mít v Austrálii úspěšný pivovar je jako mít licenci na tisk peněz a o Davym se říkalo, že jeho jmění dělá několik miliard, a to včetně několika slavných obrazů, vysoce ceněných nemovitostí a úspěšné rozhlasové stanice, několika závodních koní a pár vládních a federálních politiků. Podle drbů pocházela většina jeho příjmů z akcií společnosti, která vyráběla headware, paralyzátory a naváděcí systémy zbraní, ovšem to nebylo ničím podložené. Za ženu měl slavnou modelku a jeho nejmladší a prostřední syn

- Roman a Jason -ji měli radši než jeho, i když evidentní nástupce do čela podniku - Gavin - už po otci podědil pupek a párek brad.

Text jsem měl přečtený za pár vteřin; Gavin, jak to tak vypadalo, už nepatřil k nejžádanějším svobodným mužům Austrálie, neboť se oženil s jakousi mladou dámou - údajně novinářkou. Roman a Jason byli pořád ještě svobodní, alespoň podle článku. Tinu jsem nikde na fotkách neviděl, zato jsem v davu atletů a sportovních komentátorů zahlédl někoho, kdo mohl být Sobieski. Svatba, nad kterou se časopis tak rozplýval, přišla na bezmála půl milionu dolarů, což z ní udělalo pěkně drahou reklamu na pivo.

Souhlasně jsem na paní Hillovou kývl. „Dělá doktorát na tělovýchově a pomáhal jí vytvořit tréninkový program.“

„Vy myslíte, že se do něj zamilovala?“

Hleděl jsem do časopisu, protože jsem se nechtěl podívat na ni. „Podle mě to je možné,“ řekl jsem. Vytáhl jsem compad a začal z Canonu stahovat data.

Teri Lovellovou jsem znal půl života, nebo spíš půl jejího života. Tak jako tak to je něco málo pod sedmnáct let. Poznali jsme se na filmovém semináři, když jsme byli první rok na univerzitě, a navzájem jsme si pomáhali, když jsem byl na mravnostním a ona dělala výzkum pro svou disertační práci. Z té práce, o masturbaci a technologiích v éře AIDS, se stal bestseller - hlavně potom, co se přiznala, že v rámci výzkumu nějaký čas dělala v peepshow a ještě mnohem déle jako telefonní operátorka erotických linek. Jako poradkyně, spisovatelka a hostující lektorka si sice vydělává celkem slušné peníze, ale pořád bydlí v Perthu, protože jejich dítě dostal do péče její bývalý manžel. Ukázal jsem jí fotky Tiny, co jsem stáhl z počítače, a řekl jsem jí to málo, co mi mohlo přijít. „Co na to říkáš?“

„Zajímavé. Možná se pletu - tohle je její sbírka, ne jeho - ale když se podíváš na ty úplně první fotky, tak začínal s portréty. Potom, o pár měsíců později, poloviční akty. Podívej se na tuhle, ze srpna; není sice nastavená tak dobře jako ty ostatní, ale to je podle-mě bleskem. Koukni na to, jak se červená, a taky na ty její oči. Takže se spolu nejspíš napřed pár měsíců milovali a až potom mu dovolila vyfotografovat její zapovězené místo, což je pro ni ten pahýl, a ne rozkrok.“ Listovala fotografiemi. „Dokonce ani z těch ze začátku, kde je úplně oblečená, si nenechala žádnou, kde by byla od pasu dolů, jako kdyby chtěla, aby jí to radši nic nepřipomínalo. A tady jedna z mnohem pozdější doby; vidíš ten náznak ochlupení támhle dole? Mně to přijde, jako kdyby pokračoval tempem, které jí vyhovovalo, a nechával ji zvyknout si na to, že ho ta její amputovaná noha spíš vzrušuje, než že by ho znervózňovala. Zjevně ho má ráda a věří mu, to přinejmenším; to je jí vidět na očích. Říkáš, že si vybral zaměření na péči o lidi po amputaci?“

Pachut' se mi vrátila do úst a byla silnější než kdy předtím. „No, to je pravda. Myslíš, že to udělal, protože ho přitahují? Aby se tak ukájel, fetišista jeden?“ „Oni si radši říkají ‚ctitelé‘,“ přikývla. „V tomhle případě to tak nejspíš bude. Ale i když to byla asi ta její amputace, co ho na ní od začátku přitahovalo, ani najedná z těch fotek ji nebere jenom jako objekt. Na všech je jí vidět obličej, z čehož plyne, že o ní přemýšlí jako o člověku. Kdyby se to tak dalo říct o větším množství takzvané erotiky.“ Po několika minutách se na mě zase podívala. „Tebe na tom něco štvě, co?“

„Jo,“ přiznal jsem. „Nedokážu pochopit, jak někoho může přitahovat... no, prostě deformace. Zohavení.“

„To já taky ne, a to jsem už s pár ctiteli mluvila, většinou po síti. Většina lidí po amputaci je nechápe taky; někteří je mají rádi, jiným jsou zase přímo odporní. Já bych řekla, že lidi většinou chtějí, aby je někdo miloval kvůli tomu, jací jsou, a ne kvůli tomu, jak vypadají, ale jak často myslíš, že se to asi tak děje?“ Ohlédla se přes rameno na polici plnou videokazet a časopisů. „Už jsem slyšela freudisty, jak to vysvětlují pomocí zážitků z dětství, ale s tou jejich teorií nesouhlasí ani většina ctitelů. Jenže existují celé kultury, pro které má svazování nohou a zohavení ženských genitálií estetickou hodnotu a podívej se, kolik chlapů fascinují obrovský prsa, někdy i větší, než jaká kdy v přírodě vůbec existovala. Myslíš, že rozříznout ženský prsa a strčit jí tam silikonový pytlíky není taky určitá forma zohavení? Tohle lidem připadá logické - evidentně když je něco velké, je to dobré, tak obrovské bude ještě lepší, ne?“

- a přitom když se někomu líbí těhotné ženy, tak už to berou jako úchylku.

Existuje spousta stránek s lidmi po amputaci, pokud by tě to zajímalo, a mám i nějaké videokazety.“ Teriin dům je muzeum erotiky, nad jehož návštěvou by se rozmýšlela i Addamsova rodina. „Většinou je dělali amatéři a nadšenci a je to hodně měkký porno

- ženský, jak se oblékají a svlékají, koupou neber sprchují, nebo dokonce dělají nějaké domácí práce a občas tam jsou třeba sprostá slova nebo masturbace. Čím víc je ten fetiš neobvyklý nebo nějak zvláštní, tím víc chlapi zaplatí za soft porno,“ vysvětlovala. „I když je na trhu taky nějaké profesionální tvrdé porno - většinou asi oběti min, pokud bych měla hádat.“

Přeběhl mi mráz po zádech. Občas si říkám, jestli se mě Teri nesnaží šokovat; sama už pomalu zapomněla, jaké to je, být šokovaný něčím menším, než je pedofilie nebo znásilnění nebo mučení, a možná potřebuje jako

barometr někoho, jako jsem já. Napadla mě příšerná věc. „A je ten trh dost velký na to, aby jim stálo za to mrzačit ty ženský jenom kvůli kšeftu?“

Chvilí na mě hleděla a potom prudce zavrtěla hlavou. „Ne, to by bylo šílený.“

„Kolik pornohvězd si nechalo udělat plastiku?“

„To je něco jinýho.“

„A co vraždy v pornofilmech? Pro ty přece trh existuje.“

Povzdechla si. „Většina vražd a mučení je buď jenom jako nebo je dělá tajná policie a prodávaje, aby měla víc peněz. Zbavit se těla není problém, pokud jedeš v těchhle věcech, ale starat se o člověka po amputaci stojí pěkný prachy. I kdyby se ta končetina dala zase přidělat zpátky, tak to za to prostě nestojí.“

„A co kdyby tady nešlo o peníze?“

„Porno na zakázku?“ Na chvíli zaváhala. „To je určitě možný, ale ještě jsem neslyšela, že by to někdo udělal, a taky by byla mnohem jednodušší počítačová animace.“

Přikývl jsem a podíval se na Tininu fotku na obrazovce. Důvěra v její oči byla překrásná, člověk ji mohl málem nahmatat, a já jsem cítil, že se musím přesvědčit o tom, že je v pořádku. Napadla mě další příšerná věc. „Pokud teda platí to ‚čím víc, tím lip‘<sup>4</sup>, mohl by někoho někdo s dvojitou amputací přitahovat víc než -“ Nedokázal jsem tu větu dokončit, ale Teri to evidentně pochopila; zavřela oči, kousla se do rtu a potom pomalu zavrtěla hlavou.

„Ne všichni si myslí, že ‚čím víc, tím lip‘, Nicku,“ řekla. „Podle mě by nikdo, kdo dělal tyhle fotky, něco takového neudělal. Možné to sice je, ale podle mě to pravděpodobné není.“

„Jak moc si tím jseš jistá?“

Dlouho s mrzutým výrazem hleděla na obrazovku. „Tak moc, abych dneska v noci klidně spala, zas ne, krucifix.“

Když jsem jel domů od Teri, už byla tma, a já jsem byl rád, že jsem si dobil palivové články; solární panel tak tak utáhl klimatizaci. Naproti mému bytu parkoval na druhé straně ulice dlouhý černý mercedes, který vypadal stejně nepatřičně jako předtím moje suzuki v Dalkeith, a mě napadlo, jestli někdo neumřel. Utahaně jsem šel do schodů. Kdybych se díval nahoru, možná bych si toho chlápka, co stál před mými dveřmi, všiml dřív než on mě, ale já byl naprosto vyřízený. Zírali jsme na sebe přes chodbu; byl černej - Afroameričan, ně domorodec - a navíc měl holou hlavu a na výšku asi dva metry. Na sobě měl bomber, černé rifle a Černé basketbalové Reeboky. „Pan Horné?“

„Ano,“ řekl jsem unaveně. „A vy jste?“

„Hany Keyes,“ odpověděl, v hlase náznak uražené ješitnosti. Vteřinu mi trvalo, než jsem si to jméno zařadil, ale on tu sezónu zrovna seděl a já jsem beztak do basketbalu nikdy moc velký fanda nebyl. „Někdo se s vámi chce sejít.“

Přikývl jsem. „V té limuzíně?“

„Ne. Musím vás k němu zavézt. Vyrazíme?“ Chovat se uměl, to mu musím nechat; otevřel mi zadní dveře limuzíny a vybídl mě, ať si posloužím něčím k pití z baru a podívám se v televizi, jak hrají Wildcats. Obojí jsem taktně odmítl a on pustil potichu rádio. Samozřejmě Davyho stanici. „Nebude vám vadit, když si odsud zavolám?“

„Jen si poslužte,“

Zavolal jsem Teri; hovory sice monitoroval její systém, jako obvykle, ale potom jsem se přes něj dostal až k ní. Řekl jsem jí, kde jsem, a to, co jsem věděl, že se děje. Čekal jsem, že mě odvezou zpátky do Dalkeith - každý věděl, že Davyovi bydleli ve čtvrti milionářů, v domě v duchu jejich hesla 'čím víc, tím lip' - ale Keyes mě namísto toho odvezl do toho nejšerednějšího mrakodrapu v Perthu, do hliníkové hrůzy podepřené nosnými sloupy. Kdesi jsem četl, že nejvyšší budova ve městě odráží hodnoty společnosti; jestli jo, tak tahle přímo vyřvávala, že jsou důležité peníze a krása ne. Když jsme jeli vytaném, Keyes mě prošacoval. „Já u sebe zbraň nemám,“ ujistil jsem ho.

„Já vím. Oni ten rozhovor nechtějí mít nahraný.“ Vzal mi com-pad\* telefon a foťák a potom mě vedl velkolepou vstupní halou do úřadovny obložené knihami a s výhledem na řeku a na King's Park. Chlápkovi za obrovským stolem pomalu začínalo táhnout na padesátku a podle vesty ze žraloci kůže a žluté hedvábné kravaty bylo vidět, že žije v dokonale klimatizovaném světě. Buď to, nebo byl chladnokrevný jako had. V pozadí potichu hrála klasická hudba; znělo to jako valčík, ale mezi ty, které jsem znal, zrovna nepatřil. Hlas měl ten chlap jako Sherlock Holmes, když ho hrál Basil Rathbone.

„Pane Horné, vyrozuměl jsem, že sháníte informace o Jasonu Davym. A napadlo mě, že bychom vám mohli ušetřit trochu času.“ Podíval se na své zlaté hodinky a Keyes se zatím opřel o dveře za mými zády. Sobieski zřejmě řekl Davymu, že jsem se po něm ptal; v duchu jsem si říkal, kolik asi rodina univerzity za ty roky dala. „A také, samozřejmě, předejít jakémukoliv roztrušování nepřesných informací. Jason Davy je nesmírně charakterní a ohleduplný mladík, který se kromě toho, že se stejně jako jeho otec zajímá o sport, rozhodl zlepšovat život postiženým lidem.“ Odmlčel se, aby se nadechl, a já jsem mu skočil do řeči: „To tady budete nonstop vykládat až do sedmi ráno, nebo se občas můžu i na něco zeptat?“

Keyes se rozesmál a vzápětí rozkašlal a Žraloci kůže na mě vyvalila oči. „Proč do sedmi ráno?“

„Protože v sedm ráno bude Tina Hillová nezvěstná osmačtyřicet hodin. A v tu chvíli se o to začne zajímat policie.“

Teplota v místnostřpoklesla o několik stupňů. „Tina Hillová?“

„Hezká holka. Osmnáct let, blond vlasy, jedna noha.“

Chabě se usmál. „Aha, no ano. Pro tu Jason sestavoval tréninkový program, že?“

„Ano, to už jsem zjistil. Jak dlouho už ho pohřešujete?“

„My ho nepohřešujeme. My víme, kde je.“

„A kde teda?“ Další pohled na Rolexky. „V USA.“

„A Tina Hillová?“

„Proč vás ta Tina Hillová vlastně tak zajímá?“

„Její rodiče chtějí vědět, kde je, a mně zaplatili, abych to zjistil. Vypadá to, že Jason Davy byl poslední člověk, který ji viděl, z čehož plyne, že s ním bude chtít mluvit policie asi tak za -“ teď jsem se podíval na hodinky zase já - „deset hodin a třináct minut.“

Žraloci kůže zavrtěla hlavou. „Policie se spojí s emigračním a tam zjistí, že Tina Hillová odletěla včera z Perthu do Sydney a potom že chytila let do LA. Jsem si vcelku jist, že si ji na imigračním a v letadle budou pamatovat.“ I teď byl ten jeho úsměv chabý, ale navíc k němu přibyla ještě stopa samolibosti.

Nepovolil jsem. „Děkuji vám, to je všechno, co jsem potřeboval vědět. Tak zase někdy.“

„To bohužel asi ne,“ odpověděl, aniž by pozvedl hlas. „Možná už víte, že Tině bylo loni v květnu osmnáct a že je z ní samostatný dospělý Člbvěk. Ano? A víte taky, že její rodiče žijí z odškodného, které dostávají za tu nehodu, co při ní přišla k tomu svému zranění? A že hypotéka na dům, co v něm bydlí, je napsaná na ni a ne na

ně? Že zkoušeli podnikat tak dlouho, až přišli skoro na mizinu a že se nesnažili najít si jakoukoliv práci už zhruba tři roky? Stručně řečeno jsou totálně na dně. A podle mě byste taky měl vědět, že po dnešním večeru už vaše služby potřebovat nebudou; dostanete zaplacen za váš čas a budou vám uhrazeny jakékoliv výdaje, které jste měl, a tím celá tahle záležitost skončí.“ Opřel se do přepychového koženého křesla, zapřel si prsty o sebe a začal si prohlížet ostříhané nehty. „Kromě toho by vás ještě mohlo zajímat, kolik toho víme o vás. My totiž máme svoje vlastní vyšetřovatele, víte?“ Klepl do mezemíku na klávesnici a namísto spořice obrazovky s rybičkami v akváriu se objevila stránka s jakýmsi textem. Viděl jsem, jak se odráží v okně za jeho zády, ale ne zase tak dobře, abych dokázal něco přečíst. „Nicholas Arthur Home, narozen v Melbourne, 20. července 1976. Otec úspěšný advokát, přednášející na právnické fakultě, matka profesorka reprodukčního lékařství, stále ještě manželé a teď žijí znovu v Melbourne. Vy jste navštěvoval Murdochovu univerzitu, kde jste nesložil zkoušku z práva, a potom jste v roce 1996 vstoupil do služeb policie. Sedmnáctkrát vám byla udělena důtka za nepřiměřené použití paralyzátoru při zasahování v domácích hádkách. V průběhu vašeho působení v řadách mravnostní policie jste zlomil státní rekord v pracovní neschopnosti vyvolané pracovním stresem, kterou jste většinou nasbíral potom, co byl v roce 2005 zastřelen pasák, kterého jste nebyl schopen usvědčit.“ Neuznal jsem za vhodné se za to nějak zodpovídat; měl jsem dobré alibi a nikdy mě ani neobvinili z vraždy. „Váš nadřízený o vás údajně mluvil jako o ‚Kojotovi‘<sup>4</sup> - že by narážka na to, jak rychle umíte běhat?“

„To říkal ‚Quijote‘,“ opravil jsem ho. „Jako poHle dona Quijota.“

„Aha,“ řekl a mírně pozvedl obočí. Překvapil jsem ho, a to se mu zjevně nestávalo příliš často. „Útoky a větrné mlýny a tak dále. Tak se podíváme, copak tu máme ještě? Nikdy jste se neoženil a nemáte žádné děti, o kterých by někdo věděl. Od roku 2006 pracujete jako soukromý detektiv se zaměřením na pozorování a pátrání po pohřešovaných, většinou pro vymáhací agentury. Sice se vám podařilo udržet si čistý trestní rejstřík a sám dluhy nemáte, ale je zřejmé, že na delší soudní spor, nebo dokonce ani na krátký, peníze nemáte. Na druhou stranu byste ovšem nebyl způsobilý pro bezplatnou právní pomoc.“ Úsměv se mu opět o něco rozšířil. „Pokud jste opravdu přesvědčen o tom, že nic takového jako po-špinění pověsti neexistuje, potom vás z tohoto omylu s radostí vyvedu. Pokud ne, doporučoval bych vám, abyste se už touto záležitostí dál nezabýval - a to je, pane Horné, ta nejlepší bezplatná právní konzultace, kterou by vám kdy kdo poskytl. Pokud byste ještě potřeboval cokoli vědět, navrhuji, abyste se na to zeptal teď. Můj čas je drahý.“

O tom jsem nepochyboval. „Kde v USA?“

„To vám nemámí důvod sdělit.“

„Kdy se vrátí?“

„Se vši pravděpodobností se oba vrátí do Perthu ještě před začátkem školního roku. Možná pár týdnů po něm.“

Přikývl jsem a otočil se ke dveřím. Keyes mi je otevřel a už jsme šli zpátky k výtahu. „To by mě zajímalo, kolik ho stály ty zuby,“ zahučel jsem tlumeně.

Keyes se usmál. „Víc, než byste si mohl dovolit zaplatit vy, i když musím přiznat, že mě to napadlo taky.“ Vrátil mi compad, fotoaparát a telefon. „Ale podle mě si s tou holkou nemusíte dělat starosti,“ řekl sebevědomě, když jsme došli na parkoviště. „Jason by jí neublížil. Takovej on není.“

„Aha.“

Keyes obrátil oči v sloup. „Já to neříkám jenom proto, že dělám pro jeho otce. Já to myslím vážně.“

„Vy jste tu holku znal?“

„Ne... Rodina o ní sice věděla několik měsíců, ale domů ji Jason nikdy nepřivedl. Všude jezdí sám; nemusel jsem pro něj jezdit nikam do hospody nebo na nějakou oslavu už víc jak rok.“

„A vy víte, kam Jason odletěl?“

„To teda do prdele nevím, a kdybych to věděl, stejně bych vám to neřekl.“ Vyrázil mi otevřít zadní dveře a já jsem se zeptal: „Nevadilo by, kdybych si sedl dopředu? Jinak si připadám, jako kdybych jel na funus.“

„Mně to je fuk.“

Jeli jsme mlčky městem a potom po Thomas Street. „Jak se tahle věc řídí?“

Zabručel. „Hotovej tank. Samej pancír a ten to brzdí. Bezpečnostními systémy a systémy proti krádeži je to narvaný až po střechu. Bouchačky jsou na my straně,“ dotkl se dveří a dolů sjel panel a odkryl dvě pistole; jednu na průbojné šipky a jedno Magnum Mini Cop ráže 0,357. „Takže ať vás ani nenapadne nějaká blbost.“

Už mě sice napadla, ale rychle mě zase přešla. „To vám Davy řekl, abyste mě zastřelil?“

Zasmál se jedním-jediným „hufff“ jako lev málo vydrážděný na to, aby zarval. „To teda do prdele neřekl. Takovýhle věci šéf vůbec nedělá. Nemusí. Jenom řekl, ať vás vezmu a zavezu k Normanovi a Norman násilí taky nemá rád. Výhrůžky, to občas jo, ale většinou podplácí. Říká, že ještě nenarazil na nikoho, koho by nemohl buď zastrašit nebo si koupit.“ Řekl to bez jakékoliv známky ironie nebo emoce vůbec.

„Nemůže být moc věcí, co by si nemohl dovolit. Teď myslím Davyho.“

Pokrčení ramen. „Chce, aby jeho děcka měly to nejlepší, a nijak neřeší, jestli to chtějí vzít po něm, nebo co vlastně chtějí dělat.“

Přikývl jsem. „vykládal o basketbalu, dokud si nevšiml, že mě to nezajímá, potom o ženských a potom se zeptal, jaké to bylo, když jsem dělal na mravnostním. „Depresivní,“ odpověděl jsem mu.

„Jo, tak to bych řekl.“ Už jsme neřekli vůbec nic a potom jsme, byli zpátky tam, kde bydlím, a tam mi popřál dobrou noc a řekl mi, ať jsem v pohodě. Vyšel jsem nahoru ke svému bytu, otevřel si, nakrmil kočky, zapnul konvici a seděl tam a soptil, než se udělal čaj. Odmítal jsem nechat se Normanem vyhodit, když si mě ani nenajal. Pokud Hillovi chtěli, abych jejich dceru přestal hledat, tak mně to budou muset říct sami.

Bylo devět čtyřicet pět a já jsem chtěl ještě zavolat Hillovým, než půjdou spát, ale napřed jsem musel ještě udělat pár dalších věcí. Měl jsem fakt chuť z někoho vymlátit nějaké informace, ale Hillovi nejspíš nevěděli, kde Tíraje, stejně tak Sobieski, a Norman by zase měl moc dobrou ochranu. Takže jsem namísto toho všeho zamailoval svému dvornímu hackerovi Ratcliffovi. Odpověděl ani. ne za minutu, podle mě nespí nikdy; rád dělá na tolika věcech naráz, že by dokázal přetížít síť jednou rukou, a jak to tak vypadá, jí akorát kofeinové tablety a ty zapíjí Joltem. Navzdory své přezdívce vypadá spíš jako mýval než krysa, a to ještě silně říznutý veverkou. Poprosil jsem ho, jestli by mi nemohl zkontrolovat, jestli Jason Davy a Tina Hillová odletěli ze země. „A víš společnost?“ zeptal se mě.

„Akorát to, že nejspíš letěli někdy v pátek odsud z letiště do Sydney a potom chytili navazující let do LA.“

„Do pytle. Tak to bude chvilku trvat. Můžu ti zavolat zpátky?“

„Budu tady.“ Poslal mi to těsně před desátou, i s čísly letů a - *zázrak* nad zázraky - hotelovými rezervacemi. „Jak už jsem měl jeden let, byla hračka to vystopovat k cestovní agentuře a podívat se, co tam pro ně měli,“ řekl. „Malá společnost Galloway's Travels, mizerně zabezpečená. Vypadá to, že si vyrazili na Valentýna.“

Přikývl jsem. Letěli celou cestu letadlem, a to i Concordem ze Sydney do LA, což bylo na turisty nezvyklé, ti si většinou radši vybrali zepelín, kde byla první třída pohodlnější, turistická mnohem levnější a časový posun minimální. V LA bydleli v Airport Courtesy Inn, ale teď už zase seděli nejspíš v autobusu na LAX, aby chytili let na Miami. Odtamtud měli rezervovaný další let na Kubu, kde měli bydlet v hotelu Eldorado, pokoj 311. Do Austrálie se budou vracet také letadlem, odlet z Kuby jedenadvacátého. „Dík, Kryso.“

„To nestojí za řeč.“ Chvilí jsem hleděl na obrazovku a potom jsem zavolał k Hillovým domů. Pan Hill mi řekl, že zjistili, že je Tina v pořádku a že mi zaplatí náklady, když jim pošlu účet. Řekl jsem, že jim ho pošlu e-mailem a rychle jsem naťukal fakturu a poslal jsem ji. Pět minut nato mi zavolala paní Hillová.

„Co ty čtyři tisíce za fotografické práce a cestovní výdaje? Co jste objevil? Co je to za fotky? Kde?“

„Objevil jsem vaši dceru; je v Havaně s Jasonem Davym.“

„V Havaně?“

„Na Kubě.“

Dlouho bylo ticho. „Nám řekli, že je v LA,“ řekla a zněla zaskočeně. „Proč by letěla na Kubu?“

Ve skutečnosti jsem věděl o spoustě důvodů, proč letět na Kubu (mnohem víc, než kolik bych si jich dokázal vymyslet pro návštěvu LA.) Pár měsíců po Castrově smrti se země vrátila k ekonomice volného trhu, i když výraz „ekonomika černého trhu“ by byl mnohem výstižnější. Stejně jako Miami nebo Atlantic City považovali lidé Havanu za „otevřené město“ pro organizovaný zločin se spoustou příležitostí pro klany mafie. Většinu poloilegálních turistických atrakcí měly pod palcem janovské a gambinské rodiny se sídlem v Miami a ze zbytku žila (a tyla) mafie ruská. Říkalo se, že v La Habana můžete koupit cokoli od headware po atomovku, i když hlavními lákadly pro turisty byly hazardní hry a prostituce, . přesně jak tomu bylo za Batisty. Bordely dokázaly uspokojit jakékoliv gusto nebo fetiš, na který byste si jenom vzpomněli, pokud jste se ohlásili s dostatečným předstihem, a přiváděly do země bezmála tolik cizí měny jako doutníky a rum.

Díky svému umístění byla Kuba samozřejmě i populárním útočištěm přistěhovalců z Floridy, z nichž mnozí hledali to, co Juan Ponce de Leon propásl. Měla tu pobočky spousta farmaceutických společností a často zkoušeli na místních nové léky. Byla tu spousta omlazujících technik, zázračných léků a kosmetických plastických operací ilegálních ve Státech a stejně tak i chirurgů, kteří si brousili zuby na rychle vydělaný balík. Podle toho, co se říkalo, to bylo to pravé místo na ilegální transplantaci - vždycky jste mohli říct, že jste ty peníze rozfofrovali v kasinech nebo že jste potřebovali operaci srdce po tom, když jste to někde v bordelu přehnali - nebo na klonování. A pravděpodobně i na jiné druhy chirurgických zákroků.

„To nevím,“ odpověděl jsem.

Na okamžik se nad tím zamyslela. „A co ta fotografie?“

„Budu pro ni muset zaletět. Zarezervoval jsem si let, ještě než mě váš manžel propustil, a na tohle se peníze nevrací. Můžu to odložit, ale ne zrušit.“

„Ale my vám tolik zaplatit nemůžeme!“

„Já myslím, že můžete,“ opáčil jsem. „Jak Norman, tak váš manžel mi řekli, že mi proplatíte náklady.“ „Rozumné náklady“ sice nedefinoval přesně ani jeden z nich, ale Norman o tom nejspíš vůbec nevěděl. Hill možná bude skuhrat, ale rychle ustoupí. Pokud jsem někdy potkal zkrachoválce, tak to byl on. „Neřekl mi sice přesně, kolik vám platí, ale pochopil jsem, že to bude pěkná pálka. Co dělá, to za vás splácí hypotéku?“ Žádná odpověď. Seděl jsem tam, skoro jsem nedýchal a doufal, že jsem paní Hillovou odhadl dobře, že svou dceru milovala, i když ji vlastně neznala. Tina si to přece zasloužila. „Mluvil Norman s vámi, nebo s vaším manželem?“

„S Geoffem,“ řekla po chvilkové odmlce. „To on rozhoduje o - o věcech ohledně peněz. Budu se s ním muset domluvit. Můžu vám potom zavolat?“

„Pokud to bude před jedenáctou. Musím balit.“ Přerušil jsem hovor a zavolal na letiště.

Den a půl nato - podle kubánského času brzo ráno - jsem se vysoukal z letadla plného postarších lidí na mezinárodní letiště Jose Martího, za ty roky cíl bůhvíkolika únosců. Na rozdíl od Tiny jsem neměl to štěstí, že bych letěl Concordem ani první třídou (tak daleko moje úspory zase nesahaly; klidně bych letěl i s Garudou, abych ještě pár babek ušetřil, kdyby zrovna všechna letadla nebyly zabraná na vojenský účely) a letěl jsem to tahem, abych nějak zkrátíl ten náskok, co měli. Qantas dělala, co mohla, aby se let přes Tichý oceán dal vůbec vydržet, takže se jídlo dalo jíst a čaj byl horký a silný, ale když jsem přistál v LAX, časový posun mi dal co proto. Jak jsem mohl, snažil jsem se číst Tinin deník a poštu, co jí poslal Jason; obojí bylo napsáno tak opatrně,

že to mohly být klidně šifry. O Kubě nebo dokonce o jakékoliv cestě ani zmínky. Navíc jsem studoval i příručku pro přežití od Lonely Planet a knížku španělských frází a na to, co nám v letadle pouštěli, jsem se díval, jen když už jsem se“ nemohl soustředit na písmenka. Připadlo mi, že ty filmy vůbec nemají hlavu a patu, ale jestli to bylo tím, že byly prostříhané, nebo tím, že jsem hlavní scény prospal, nebo to prostě byly jenom stupidní filmy, to nevím. V Miami jsem pobyl sotva hodinu - jen tak dlouho, abych nakoupil nějaké americké peníze; lety na Kubu měly stejnou frekvenci jako autobusy.

Taxík, který mě vzal do hotelu, byla stará Lada Riva. Řídil ji vyzábělý rastafariánec, co vypadal, že už mu potáhne na padesát. „Hej, tam to pro vás nejní,“ řekl, když jsem mu řekl, kam chci zavézt. „To je pro starý lidi. Můžu vás hodit někam, kde je to lepší, spousta volnýho místa. Co vás sem vlastně vede?“

„Mám se tu setkat s přítelem,“ odpověděl jsem. „V Eldoradu.“

„Celkem daleko na schůzku s přítelem. Vy sté Angličan?“

„Australan. A taky jsem myslel, že bych tady mohl nakoupit pár věcí, když už jsem tady/“

Usmál se. Jeho rozlezlé, od nikotinu zažloutlé zuby vypadaly jako moderní umění. „No jasan. Co chcete? Hodim vás tam, kde dostanete tu nejlepší cenu.“

„To jsem doufal. Co kdybych potřeboval zbraň?“

„Pohoda. Jak velkou a kolik?“

„Jenom pistoli, nějakou malou. A taky paralyzátor, pokud víte o někom, kdo je prodává.“ Napadlo mě, že bych si obojí vzal s sebou, ale bylo tu ještě nebezpečí, že by mi na amerických hranicích mohli chtít prohlédat *zavazadla*. Nakonec jsem si vzal jenom tašku, tak malou, že mi ji nechali jako příruční zavazadlo, pár knížek, trochu oblečení, fotoaparát, zatemňující sluneční brýle, malou baterku a nůž Swiss Army.

Řidič pokrčil rameny. Plížili jsme se pomalu, protože jsme uvízli za starým oldsmobilem z jedenapadesátého, který držely pohromadě dráty, barva a místní náboženské symboly; viděl jsem i rikši, kteří jeli rychleji. V taxíku nebyla klimatizace - neměl ani posilovače řízení - a byl v něm cítit prach, kouř z doutníku a spálená umělá hmota, i když byl venku ve srovnání s létem v Perthu příjemný chládek. „Věrnou vás na jedno místo, co znám,“ řekl. „Ještě něco?“

„Co takhle nemocnice?“

Podíval se na mě ve zpětném zrcátku, i přes brýle v očích zvědavost. „Hej, proč zrovna nemocnice?“

\* „Napadlo mě, že bych si nechal napíchnout hlavu,“ opáčil jsem. Hleděl na mě a potom vyprskl smíchy a málem to s námi opřel do oldsmobilu. Za pár vteřin se uklidnil a zavrtěl hlavou. „Doprdele, když už chcete suvenýr, tak proč se nenecháte tetovat? To si myslíte, že prodej head každému, kdo jim tam zabloudí z ulice?“ Nic jsem na to neříkal. „Ti, co mají headware, mají návyky,“ pokračo-

val dál. „Když mají headware, tak nepotřebují koks ani herák ani ice ani hyper ani žádný jiný sračky. A teď prodávají headware ty samý rodiny, co prodávají i ty sračky. Chápete, v čem je ten problém?“

„Asi jo.“ To mě předtím nenapadlo, ale nebylo si to těžký domyslet. „Radši by měli zákazníky, kteří by jim platili pořád dál.“

„Přesně tak. Takže dělají ten headware, akorát když si myslíš, že jim člověk může někdy udělat nějakou pořádnou službu. Hej, vy sté spisovatel?“

„Proč?“

„Že se ptáte na toliká věcí a přitom neznáte odpovědi. Když budete potřebovat průvodce nebo ochranu,

brkněte mně.“ Podal mi kartičku se svým jménem - Raphael - a s telefonním číslem. „Já tenhle ostrov znám, bydlím tady léta, a vy ho neznáte vůbec.“ Pro vezl mě mezinárodní čtvrtí jménem Vedado, kde se kolem obrovských starých hotelů tyčily krabice ze skla a železa a z betonu, stejné jako prakticky v kterémkoliv městě na světě. Nikde už nebyly plakáty ani billboardy připomínající Castra nebo Che, a kubánských vlajek jen pár. Všechny nápisy, co jsem viděl, byly v angličtině a na většině z nich byla známá loga a slogany. Malecon byl prázdnější, než bych si podle průvodce myslel, a já jsem se podíval na hodinky: 7:43, sobota ráno, 14. února. Napadlo mě, jaká je asi zdejší náboženská verze svatého Valentýna, a usoudil jsem, že to vlastně ani tak nutně vědět nepotřebuji. Raphael mě zavezl do zastavárny, kde jsem si koupil Grendel P-12 a rezervní zásobník, kotníkové pouzdro, vysouvací paralyzátor Hyundai, náramkový držák na něj, izolační pásku, pár malých nalepovacích štětic a lokátor. „Hele, a chcete taky vestu?“

„Tu už mám na sobě.“ Byla z umělého prokládaného hedvábí, které teoreticky neprostřelí žádná pistole kromě průbojných šipek. Matka ji přivezla i USA a dala mi ji, když jsem začal dělat detektiva. „Co jsem dlužen?“

I s Raphaelovou provizí to bylo asi dvakrát tolik, než kolik bych zaplatil v Miami, ale zase bez jakéhokoliv papírování a čekání. „Kam teď?“

„Do Eldorada.“

S Eldoradem mel Raphael pravdu; to, jak připomínalo společenský klub důchodců, bylo až zarážející, včetně slabého antiseptického pachu, skoro tak strašného jako pach potu a plísně na ulicích venku, ale já už jsem věděl, proč si ho Jason vybral. Celý hotel zjevně postavili s bezbariérovým přístupem a nikde nebylo vidět jediné schodiště, výtah nebo strmou rampu. Zapsal jsem se do knihy hostů, porozhlédl se po vestibulu a na boku jsem uviděl kavárnu se skvělým výhledem na výtahy a na dveře. Šel jsem nahoru do svého pokoje, který vypadal přesně jako pár desítek jiných hotelových pokojů, až na ten výhled na chudinské čtvrtě. Rychle jsem se osprchoval, převlékl se z keprových kalhot a svetru do obleku s kravatou a potom jsem se vrátil do té kavárny. Měli tam polici s americkými, kanadskými a evropskými novinami; půjčil jsem si The Times, objednal si kontinentální snídani a kubánskou kávu a sedl si na místo, kde bych mohl sledovat vestibul, aniž bych přitom vypadal moc nápadně. Vytáhl jsem compad a napsal jsem Ratcliffovi a poprosil ho, jestli se nemůže dostat do hotelového počítače a ověřit mi, zda se tady Tina a Jason ubytovali. Vypadal jsem natolik podnikatelsky, že mně dali pokoj a jenom mi chodili dolévat černohnědou kávu. Přečetl jsem si noviny v marné naději, že najdu nějaké novinky z Austrálie, a potom jsem chvíli bloudil po síti a díval se na kubánské soukromé nemocnice (zjištění, že systém veřejného zdravotnictví Castrovu smrt přezil, mě potěšilo) a stránky fetišistů přes amputace. Byly tam reklamy na nová hard-core videa, s širokým výběrem žen - většinou Afričanek a Asiatických, nejspíš oběti min, ale bylo tam i pár bělošek a slibovali tam „speciál - dvojistou amputaci“, která měla vyjít někdy v druhé polovině roku. Byla to nejspíš jenom shoda okolností, ale zůstala mi po tom v ústech pachut', kterou nedokázalo zahnat ani sebevětší množství kafe.

Ratcliffe mi poslal mail, kde mi potvrdil, že se Tina s Jasonem ubytovali v pokoji 311 včera těsně před polednem a že si objednali snídani na pokoj na osm třicet dnes ráno. To, jestli jsou ještě pořád v pokoji, zjistit nijak nemohl, pokud by se v televizi nedívali na placený kanál nebo netelefonovali, což se nestalo. Čekal jsem a pozoroval jsem, jak lidé přicházejí a zase odcházejí. O tom, jak společensky na úrovni Eldorado bylo, svědčil fakt, že mě někdo vyrušoval maximálně jednou za hodinu a že mi nikdo nenabídl nic ilegálnějšího než peruánský kokain. Tina a Jason se vynořili z výtahu tři minuty před jednou hodinou ráno a Jason tlačil její křeslo směrem k restauraci. Schoval jsem do dlaně fotoaparát a udělal pár snímků, potom jsem položil noviny zpátky na polici a vyrazil za nimi.

Tininy fotky, které jsem viděl předtím, ji nevystihly dokonale, i když byly hodně věrné. Možná to bylo tím, že teď byl její úsměv o něco upřímnější, než byl předtím - vzrušením se jí teď blýskaly oči ještě o něco víc - i když byla z nějakého důvodu ještě pořád nervózní. Můj stůl nebyl k tomu jejich dost blízko, abych mohl poslouchat, o čem spolu mluví - ani s pomocí mikrofonu v compa-du - a odezírat ze rtů jsem se nikdy nenaučil, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by tu nebyla dobrovolně; vlastně vypadali jako dva lidi na líbáncích. Mohl jsem jít pryč - už jsem měl fotky, které jsem mohl ukázat paní Hillové, a Tina rozhodně vypadala, jako že jí nic nehrozí - ale stejně mi pořád něco nesedělo. Nikdo neletí z Perthu do Havany jen tak; to by bylo jako jet do Casablanky kvůli moři. Dokonce i když na Báli zuřila indonéská občanská válka, pořád ještě přece existovala spousta dalších míst, kam si mohli vyrazit na prázdniny.

Sledoval jsem je, než se najedli, a potom jsem šel za nimi, zatímco ji na křesle tlačil po 23. ulici, Já Rampa,

na Malecon. Špehovat je bylo ještě o něco snadnější díky Jasonovu ustavičnému: „Sdovolením, prosimvás, sdovolením, prosimvás,“ jak se snažil projet davem s kolečkovým křeslem po hrbolatém chodníku. Byla tam spousta turistů a místních, za které se dalo schovat; turisté vypadali lépe živení, místní zase lépe oblečení, a ani jedni nevypadali, že by snad někam spěchali.

Jason a Tina si pár hodin prohlíželi Malecon a Centro Habana, obdivovali art deco a předbarokní domy, barevné sklo a zašlou krásu starých fasád, pouliční hudebníky, svatyně a plavce v maličkých plavkách a potom se vrátili do hotelu. Šel jsem za nimi a dumal, jestli mám čekat dál (na co?), jestli je mám oslovit, nebo to už zapíchnout a podívat se, co mi ještě Havana může nabídnout. Měl jsem dojem, že ztrácím čas a moc sázím na nepřiliš spolehlivý instinkt. Když s ní najel do výtahu, zavolal jsem na ně, ať na mě počkají. Vystoupil jsem Vřetím patře a nabídl se, že pomůžu dostat kolečkové křeslo ze dveří. „Vy jste z Austrálie?“ zeptala se, zatím--co Jason supěl.

Nenapadlo mě, že mám tak silný přízvuk. „Ano. Z Perthu.“

Zasmála se. „To je neuvěřitelné! Poprvé jsem za morem a první člověk, kterého tady potkám, je od nás. Já jsem Tina.“

„Nick?“

Jason se mračil, ale Tina si zřejmě ničeho zvláštního nevšimla. „Co vás přivádí na Kubu? Obchody?“

„Ana. A vás?“

Zaváhala a podívala se na Jasona, který nepatrně zavrtěl hlavou. „Jenom prázdniny,“ řekla rozvážně.

„No, a co takhle zajít na večeři?“ zeptal jsem se. „Už je to pěkně dávno, co jsem viděl někoho od nás.“

„To bohužel nepůjde.“ Už jsme dojeli ke dveřím 311. „My budeme — no, máme už v plánu něco jiného.“

„Zítra večer?“

„Ne, my -“ Jason otevřel dveře a já jsem zavezl Tinu dovnitř a přitom jsem prilípl malou štěnicí pod držadlo křesla. Jason držel dveře otevřené a zjevně čekal, že půjdu pryč. „Bohužel,“ řekl. „Mámie pěkně nabitý program.“

„Škoda.“

Tina se usmála. „Ráda jsem vás poznala, Nicku.“

„A vy,“ řekl jsem, stejně upřímným tónem jako ona. „Mohla byste pro mě něco udělat?“

„A co?“ zeptal se Jason, než stačila odpovědět. Nepodíval jsem

se na něho. „Zavolejte svojí matce,“ řekl jsem Tině. „Řekněte jí, že jste v pořádku, a vysvětlíte jí, proč jste sem odletěla a neřekla jí to. Má o vás starost.“ Dlouho bylo ticho, a potom Jason přistoupil o krok ke mně s rukama zaťatýma v pěst. Usmál jsem se a škulbl zápěstím tak, že mi vklouzl paralyzátor do niky a otevřel se a já měl vypínač pod palcem a špičku paralyzátoru na dlaň daleko od jeho obličeje. „Zpátky a zavřete ty dveře,“ řekl jsem tiše. „Potom mi řekněte, co tady děláte, a já zase půjdu.“

Jason ustoupil od paralyzátem a zavřel za svými zády dveře. „Je to úplně jednoduchý,“ řekl odměřeně. „Ne že by vám po tom snad sakra něco bylo, ale jsme tady kvůli transplantaci. Jedna zdejší laboratoř nakloňovala pro Tinu novou nohu.“

„Noha se přece nakloňovat nedá.“

Pokrčil rameny: „Ve skutečnosti se nakloňovat dá, ale jenom já jako součást víceméně kompletního těla, ovšem bez velké části mozku. Já vím, v Austrálii to sice není legální, ale nevidím problém v tom vrátit se domů, když se ta operace udělá tady. Není to, jako kdybychom dováželi náhradní části těla nebo tak něco. Jejím rodičům jsme to říct nemohli, protože by jim můj otec nevěřil, že to nikomu neřeknou; možná by se nás snažili zastavit, kdyby věděli, kam letíme. Takhle to je -“ na chvíli mu došla slova.

„Fait accompli?“ nadhodil jsem. Člověka potěší, když zjistí, že mu jeho univerzitní latina k něčemu je.

„Přesně tak,“

„To muselo stát spoustu peněz,“

Pokrčil rameny. „Byl to dárek od mého otce. Tak, a teď už byste mohl, kurva, vypadnout z našeho pokoje?“

Hleděl jsem na něj, nemohl jsem přijít na nic, co bych mohl říct, a připadal si jako naprostý idiot. Pořád jsem mu sice nevěřil, ani se mi nijak nelíbil, ale evidentně jsem ho špatně odhadl; o lepší důkaz toho, že mu záleží víc na Tině než na té její amputované noze, jsem si nemohl říct. Vážně jsem nevěděl, co si mám myslet o klonování lidského těla kvůli náhradním částem; nikdy jsem žádnou nepotřeboval ani jsem nečekal, že bych někdy potřeboval. Místo toho jsem se díval na Tinu; vypadala nevinněji, než by měl někdo v osmnácti vypadat, ale podle mě ji celý život někdo ochraňoval. Rozhodně nevypadala, že by byla pod nějakým nátlakem nebo že by jí hrozilo nějaké nebezpečí, a zjevně se mě bála víc než jeho. Vypnul jsem paralyzátor a zatáhl ho. „Jistě,“ řekl jsem, „ale uděláte pro mě něco? Zavoláte matce, hned, jak to půjde?“

„Já už se domů nevrátím,“ řekla s ohromujícím klidem. „Do Perthu ano, ale ne...“ Natáhla se a chytila Jasona za ruku. Přikývl jsem.

„Tak hodně štěstí,“ řekl jsem. „Promiňte, že jsem vás obtěžoval.“ Šel jsem zpátky do svého pokoje, zavolal paní Hillové, řekl jí, že je Tina v pořádku, a poslal jsem jí fotky. Potom jsem si otevřel stránky aerolinií a rezervoval ty nejlevnější lety zpátky do Perthu. Ukázalo se, že to znamená odletět z Havany v pondělí odpoledne, což jsem hodlal s radostí udělat.

Pořád jsem ještě cítil časový posun natolik, že bych se nevyspal, takže jsem se rozhodl, že se podívám po městě, když už můžu. Chytil jsem místní autobus, jinak guagua, do Habana Vieja, a potom jsem šel pěšky zpátky na pláž a porozhlížel se po okolí. Ten pocit dějin, významných událostí, lásky ke kráse rozbourané, ovšem ještě zcela nevyhaslé pýchy, byl přesný opak pocitu, jaký jsem měl z Perthu nebo z Melbourne. Když jsem došel na Malecon, slunce už zapadalo; lidé z pláže odcházeli, ale na bulváru jich bylo pořád ještě plno. Všiml jsem si pohledné mladé ženy, jakési dívky a dítěte, jak stojí u reklamního plakátu na kasino Sans Souci a čekají na guagua. Tomu děcku byl asi tak rok a zjevně se teprve nedávno naučilo chodit. Děvče vypadalo tak na třináct a přes drobné plavky měla přehozenou mikinu; nohy měla skoro tak dlouhé jako spore oděná žena na plakátě, ovšem chyběl jí svůdný pohled. Zenar — že by její sestra? — mě zkoumala pohledem o něco pozorněji, ale já jsem se zdvořile usmál a prošel kolem nich. Nemám nic proti sexuálním pracovnícím, ale půvaby už na mě nezabírají. Jak jednou poznám, že mi někdo lže, tak -

V mozku mi cosi cvaklo, jako když skomírá něco maličkého. Otočil jsem se a znovu se podíval na ten plakát, na tu holku a na to dítě. Potom jsem zašeptal: „Do prdele,“ a sáhl po telefonu.

Zavolal jsem do Eldorada a poprosil je, aby mě spojili s pokojem 311. Nikdo to nebral. Zeptal jsem se recepční, kdy odešli, a řekl jsem jí, že jsem se s nimi domluvil na večeri a že jdu pozdě. V šest pro mě přijel taxík, řekla. Nevěděla, kam jeli. Nedomluvili jsme se předtím na restauraci. Ne, to nevěděla. Poděkoval jsem jí, přerušil hovor a přemýšlel, co dělat dál. Trvalo mi přes minutu, než jsem si vzpomněl na štěnici na Tinině křesle; lokátor byl bohužel u mě v pokoji. Zavolal jsem Raphaela a poprosil ho, jestli se pro mě může stavít.

Nalepovací štěnice byl aktivní rádiový odpovídač s omezenou baterií; podařilo se mi ho lokátorem aktivovat a vyrazili jsme za signálem směrem k letišti. „Víte tímhle směrem o nějakých nemocnicích?“

Raphael pokrčil rameny. „Tak to teda nevím, kámo. Tam jsou akorát skladiště.“

„A ještě něco?“

„Kluby a bordely,“ řekl, po krátké odmlce. „Soukromý, jenom pro členy.“

„Fetiš?“ Nasadil prázdný výraz - a v průvodci jsem to slovo neměl. „Výstřednosti? Ujetý věci?“

„Hele, to nevím. Nikdy sem tam nebyl.“

Triangulací signálů se nám podařilo zaměřit zdroj v anonymním domě v podezřele prázdné ulici lemované palmami: žádná auta, ani kola, dokonce ani děcka hrající stickball. Byly tam velké dřevěné dveře, přímo vrata, zasazené do kamenné zdi s balkony nahoře, ale v přízemí bez oken. Ve vratech byly menší dveře a -v těch menších dveřích okénko v úrovni očí. Na dveřích ani nikde u nich nebyl žádný nápis -jenom malá cedulka s číslem 88 - a vchody na obou stranách domu byly zazděné.

Poděkoval jsem Raphaelovi, poprosil ho, ať zaparkuje s taxíkem o blok dál a počká, zaplatil mu a vystoupil na ulici pod příkrov palem.

Pomalů jsem obešel blok a doufal jsem, že najdu zadní vchod. Ten jsem nenašel, pokud ovšem nebyl dům propojený s domem stojícím hned za ním, což se zdálo být pravděpodobné; dveře a cedulky vypadaly skoro stejně. Oboje byly nové a nejspíš by odolaly čemukoliv menšímu než tank. Zdi byly tak hladké, že jsem po nich k balkonům vyšplhat nemohl. Asi půl hodiny jsem číslo 88 pozoroval a cítil jsem se jako pitomec, když vtom se najednou menší dveře otevřely a vylezl z nich nějaký chlap a zapálil si doutník. Ať už tam bylo cokoli, nesmělo se uvnitř kouřit. Měl na sobě jednotvárnou světlezelenou kombinézu - uniformu nemocničního zřízence. Pár vteřin jsem ho sledoval, potom jsem přešel ulici a šel k němu ze strany, na kterou se zrovna ne díval. Když jsem od něj byl asi čtyři metry, otočil se a podíval se na mě, mírně podezřívavě. Sáhl jsem pro peněženku a řekl: „Dobře. Za kolik se dostanu dovnitř?“

Zíral na mě a potom vyfoukl kouř směrem do ulice. „Tohle nejsou ty správné dveře. Ty jsou z druhé strany.“

„Pardon. Tohle není nemocnice?“

„To jo, ale - o co vám jde?“

Vytáhl jsem levou rukou z kapsy padesátidolarovou bankovku a přistoupil o krok blíž. „Jen na pár minut.“

Bankovka zmizela v jeho obrovité dlani. „Ani na pár sekund, pokud mně nereknete, co chcete,“ řekl a zamračil se. „Vy jste reportér?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ vyhrkl jsem. „Já akorát chci -“ snažil jsem se myslet. Co je sakra v nemocnici, co by někdo mohl chtít? „Pět minut ve skladu léků. To je všechno.“

Obrátil oči v sloup. „Tady nejste na tržnici. Možná vám můžu sehnat, co chcete, pokud mi to řeknete, ale budete si muset přijít za pár hodin, řekněme tak v devět.“

„Fajn. Kolik hyperu bych dostal za tohleto?“ Vytáhl jsem další dvě bankovky a přistoupil zase o krok blíž. Američané si podle

všeho myslí, že ústava, pokud ne přímo Starý zákon, nařizuje, že musí mít všechny bankovky stejnou velikost a barvu, takže si ty proklaté papírky musíte pořádně prohlédnout, abyste rozeznali jeden dolar od stovky. Zřízenec pořád ještě civěl na bankovky v mé levé ruce, když jsem vytáhl z pravé rukávu paralyzátor a zasáhl ho do spánku. Skácel se na dveře a potom sjel na zem. Tak rychle, jak jsem jenom mohl, jsem zastrčil paralyzátor zpátky do rukávu, odvedl zřízence na druhou stranu ulice, stáhl z něj uniformu a vzal si zpátky peníze. Byl sice o pár centimetrů menší než já, ale uniforma byla tak volná, že to ani moc nevadilo. S botami to už byl větší problém; jeho na mě byly moc malé a moje zase měly špatnou barvu. S vlasy jsem toho taky moc udělat nemohl - podle australských nebo evropských měřítek byly sice nepopsatelné, ovšem na Kubu nezvykle světlé. Paralyza měla za pár minut pomínout, tak jsem mu páskou přelepil pusku, omotal ruce a nohy a rozběhl se přes ulici a zavřel za sebou dveře.

Ocitl jsem se na nádvoří - naštěstí prázdném - kde byly na dlažebních kostkách hladké betonové chodníčky,

na vrcholku zdí ozdobné obklady a na opačném konci výtah. Žádné kamery jsem neviděl a nezdřezoval jsem se tím, že bych se díval. Zkusil jsem naslouchat u nejbližších dveří. Podle lomozu to vypadalo na plně vytíženou kuchyň, takže jsem přešel nádvoří na druhou stranu a zkusil to znovu. Ticho. Otevřel jsem dveře a vstoupil jsem do prázdné kanceláře. Zase - žádné kamery kromě jedné nad monitorem počítače. Lokátor mi oznámil, že je Tina někde nade mnou a směrem na severozápad — teda že tam je její křeslo — a že baterka ve štěnici pomalu dochází. Dveře na druhé straně se otevíraly dovnitř; chvíli jsem poslouchal u nich a zase slyšel ticho. Otevřel jsem je a uviděl chodbu, kterou jsem chtěl najít a která vedla ke schodišti. Byl jsem už skoro u něj, když se za mnou otevřely dveře. Šel jsem dál a doufal jsem, že si mě nikdo nevšimne. Nevyšlo to. Nějaký chlap zavolal cosi ve španělštině. Šel jsem dál. „Hej,“ řekl tentýž hlas, asi čtyři metry za mnou. „Zastavte.“ Šel jsem dál. „Já jsem z ochranky, páko!“ řekl. Možná jsem si tam tu čárku přidal sám; třeba se mu tak říkalo. Ozvalo se slabé kovové cvaknutí a já jsem se otočil.

Páko z ochranky bylo malé, menší než Sobieski, ale svaly mělo ještě hrozivější. Pistole, co měl ten chlap v ruce, byl steyr, nejspíš 10 mm, s laserovým hledím, které mi promítalo na prsa malý červený křížek. „Vás neznám,“ řekl. „Co tady děláte?“

Ani za vlastní život - a vypadalo to, že přesně o ten tady taky jde — jsem si nemohl několik vteřin vymyslet žádnou výmluvu ani žádnou neškodnou verzi pravdy. „Mám tady jednu známou,“ řekl jsem nakonec. „Potřebuju ji vidět.“

Nebylo to nic moc a evidentně jsem už otálel tak dlouho, že by mi neuvěřil nic, co bych řekl. „Jo? A kdo vůbec jste?“

„Jmenuju se Norman,“ odpověděl jsem. „Hele, za tu uniformu jsem zaplatil tomu chlápku u brány. Říkal, že tady nebudou žádný problémy.“

Jízlivě se uchechtl. „A kolik vám zbylo?“

, *fár* set amerických dolarů. Nevím přesně.“

Ani teď nebyl jízlivý úsměv o nic přátelštější. „A co chcete?“

„Máte tady jednu ženu; chci s ní mluvit.“

Teď úsměv vystřídal patřičně oplzlý úšklebek. „Mluvit?“

„Jo. Je mladá, hezká, světlý vlasy, jedna noha.“ Zopakoval jsem to ještě španělsky; byla to věta, kterou jsem se naučil nazpaměť. \_ Zamrkal. „Tu znám,“ řekl.

Zhluboka jsem se nadechl. „Potřebuju ji vidět jenom na pár minut,“ řekl jsem. „Dám vám dvě stě dolarů.“

„Nebo vás taky můžu zastřelit a vzít si je.“

Do hajzlu. „Jenže to potom dostanete akorát tak peníze, co tady mám s sebou, a já už sem zejtra nepřijdu s dalšíma.“

Vypadalo to, že to zvažuje, a potom přikývl. „Fajn.“ Od pohledu hazardní hráč. „Nahoru. Pomalu.“

Šel jsem nahoru po schodech a on se držel tři až čtyři metry za mnou. Stehna neměl tak obrovský, že by se kolíbal, ale já jsem věděl, že bych mu dokázal utéct, kdyby na to přišlo. Měl jsem jakousi nepatrnou šanci, že bych ho mohl zaskočit v mezipatře, kde bych mu zmizel z očí na tak dlouho, že bych stačil vytáhnout pistoli z pouzdra na kotníku, jenže to by jenom znamenalo, že bychom měli zbraň oba a ten, kdo by se mihn zdráhal zastřelit toho druhého, by to udělal. Já jsem si nevěřil na to, že bych ho zabil nebo zneškodnil jedinou střelou z 0,380, ani takhle zblízka, a ten jeho Steyr byl nejspíš nastavený na dávku. Vedl mě mezipatrem s nízkým stropem, pak mizerně osvětlenou chodbou a potom ke dveřím. „Je vevnitř,“ řekl. „Takže položte ty prachy na zem a běžte tam. Až vám vyprší čas, tak vám řeknu.“

Vytáhl jsem z kapsy čtyři padesátky. „Dvě stě dolarů, patnáct minut?“

„Pět, pokud nemáte víc.“

„U sebe ne. Zítra přinesu další. Dvě stě padesát dolarů za deset minut, každý den až do středy. To je tisícovka.“

Zaváhal a potom přikývl.

Otevřel jsem dveře, nakoukl dovnitř a zůstal ohromeně stát.

Žena, která ležela na posteli, měla světlé vlasy, to ano, a měla jenom jednu nohu —jenže to byla pravá noha a jí bylo spíš něco ke třiceti než devatenáct. Až na jednu černou punčochu byla ríhává. Oči měla otevřené, ale neviděla mě; vlastně bych řekl, že asi v místnosti nevidí vůbec nic. Ze zadní části lebky jí vedl tenký černý kabel do malé ovládací krabičky a odtamtud vedl další kabel do elektrické zásuvky ve zdi. Kromě postele a malé skříňky vedle ní bylo jediným kusem nábytku skládací kolečkové křeslo. Pořád jsem na ni ještě hleděl, když otevřelo páko z ochranky dveře a vešlo dovnitř. „Jestli chcete, tak ten přístroj vytáhněte ze zdi,“ řeklo velkoryse. „Měla by mít baterku nabitou; rozhodne na víc než na deset minut.“

„Můžu to vypnout?“

„Přerušit teti program? Jo, vypnout se to dá, ale nepoděkuje vám za to. Když ji necháte probrat pomalu, tak trvá asi tak půl hodiny, než začne něco vnímat.“

Díval jsem se na její obličej; připadal mi nějak vzdáleně povědomý a já jsem si najednou vzpomněl proč. Její obrázek byl na těch stránkách, co jsem se na ně díval; natočila pár pornofilmů pod jménem Lorelei. „Takhle je šťastná pořád, ať se děje, co se děje,“ řeklo páko. „Taky reaguje; opíchejte ji a udělá se, jako kdybyste byl ten největší kanec pod sluncem. Kurva, oni jí snad ani nebudou muset nic dávat, až jí budou tu nohu řezat Tak radši dělejte, běží vám čas.“

„A kdy -“ nedokázal jsem tu větu dokončit.

„Zejtra, myslím.“ Podíval se na hodinky. „Hele, tak na co čekáte? Chtěl jste s ní mluvit, tak mluvejte!“

„Trocha soukromí by potěšila,“ řekl jsem rozmrzele. Pokrčil rameny a otočil se. Pustil jsem paralyzátor z rukávu tak rychle, jak to jenom šlo, ale on ten zvuk musel zaslechnout, protože se otočil a pozvedl pistoli. Trefil jsem ho do zápěstí té ruky s pistolí a doufal jsem, že ho do ní nechytne křeč. Ani ho to nezbavilo vědomí - to se u periferního zásahu stane málokdy - ale dočasně mu to ochromilo pravou paži od konečků prstů až k lokti.

Pokusil se zmáčknout spoušť, ale když ho prsty neposlechly, neztrácel čas; máchl mi pistolí po hlavě takovou silou a s takovou přesností, na kterou se jenom zmohl. Možná ho už někdy někdo paralyzoval, nebo mu možná prostě došlo, že mu už další rána do té paže nic horšího neudělá; tak jako tak to udělal chytře. Instinktivně jsem tu ránu zkusil odrazit, takže mi vyrazila paralyzátor z ruky. Ušklíbl se a máchl mi levou pěstí po obličej. Přikrčil jsem se a praštil ho pěstí mezi nohy, na jediné místo na těle, kde mu ani po vzpírání od rána do večera žádné svaly navíc nenarostou. Hekl a o krok ucouvl; nebylo to o moc, ale já jsem se mohl překulit a natáhnout se po tom paralyzátoru. Kdyby mu to páliło trochu víc, tak by ho možná napadlo zmáčknout spoušť druhou rukou; naštěstí mu to ale nepálilo a on to neudělal, vyškřábal jsem se zase na nohy, paralyzátor ve střehu, a naznačil jsem výpad na levou ruku. Kryl se pistolí, tak jsem ho místo toho vzal po levém stehnu a potom jsem ustoupil stranou. Přetočil se a ztratil rovnováhu a jak padal, ťukl jsem ho do levého ramene. Ucouvl jsem před pravou nohou, kterou po mě kopl, a přidřepel jsem, abych vytáhl Grendel. „Fajn,\*<sup>4</sup>“ řekl jsem a namířil jsem mu na rozkrok. „Normálně bych ti

řekl, ať tu pistoli odhodíš, ale vím, že to nejde.“

„Co se mnou uděláte?“

Pokrčil jsem rameny. „Bud' tě budu muset ochromit nebo zabít, než zase budeš moct pohnout rukama, což

bude trvat asi tak pět minut. Takže pokud mi odpovíš na pár otázek, tak ti slibuju, že tě akorát ochromím. Jo?”

Lokátor mi řekl, že je křeslo skoro přímo nade mnou, tak jsem rychle, ale potichu došel zpátky ke schodům. V jedné ruce jsem měl Steyr, který jsem vypáčil z prstů páku z ochranky (ne studených a mrtvých, i když jsem měl sto chutí), a lokátor v druhé; nebyl jsem sice tak úplně nenápadný, ale páko z ochranky mi řeklo, že budovu hlídá ještě jedno těžce ozbrojené páko z ochranky, a já jsem chtěl být připravený. V dalším patře byl vyšší strop, mramorová podlaha, širší chodby a lepší osvětlení a já jsem měl dojem, jako bych přišel z kotelny do luxusu. Nikde nikdo nebyl a lokalizátor mě zavedl do velkých prosklených dveří. Strčil jsem lokátor do kapsy a bez zaklepání vešel dovnitř. Tina seděla na posteli v průsvitném županu, deku přitaženou k pasu, na opačné straně postele seděl Jason a držel ji za ruku. Když jsem za sebou zavřel dveře, oba dva se ohlédlí, ale ztuhli, když uviděli pistoli. „Co tady, do hajzlu, zase děláte?“ zeptal se Jason.

Odstoupil jsem ode dveří a postavil se do vzdáleného rohu. „Půl hodiny mi trvalo, než jsem našel v té vaší pohádce skulinku,“ řekl jsem pomalu. „Samozřejmě jsem nehledal nijak důkladně.“

„Jakou skulinku?“ zeptala se Tina obezřetně.

„Ten váš klon,“ řekl jsem. „Viděli jste ho?“

Následovalo pár sekund ticha, které by se dalo krájet. „Rozmluvili nám to,“ řekl tiše Jason. „Řekli, že by nás to jenom rozrušilo. Že to není jako srdce nebo ledvina, že to je...“ Zavřel pusku tak rychle, že jsem slyšel, jak mu cvakly zuby; už mu to došlo. Otočil jsem se k Tině. „Jak je to dlouho, co jsi jim na to klonování dala vzorek buněčné tkáně?“

„To bylo někdy v dubnu nebo v květnu,“ řekla a otočila se na Jasona. „Vid’?“

„Koncem dubna,“ řekl stroze.

„A to ani jednomu z vás nepřišlo divný, že by dokázali vypěstovat dospělý lidský tělo ani ne za rok - do pytle, vlastně za devět měsíců? Aby mělo dlouhý a silný kosti, co by unesly váhu dospělého člověka a co už by dál nerostly?“

„Ledviny přece vypěstujou ještě dřív...,“ řekl Jason, ale začínal rudnout v obličeji a jeho hlas zněl dutě. Vypadal, že je na rozpacích, ale přitom je vzteky bez sebe, že se jim do toho pletu. Možná si myslel, že má výsadní právo Tinu chránit. Třeba to patřilo k tomu, co ho na tom všem tak přitahovalo.

„To jo,“ odpověděl jsem. „Pro lidi, co jim ještě pořád jedna ledvina funguje. A ten transplantát roste pořád dál - jenže malá ledvina je pořád lepší než žádná. U nakloňovaného srdce trvá víc než rok, než je dost velký na to, aby ho stálo za to transplantovat. Kristepane, vždyť vy byste přece o fyziologii a anatomii něco měl vědět; to vás nikdy nenapadlo, že je tohleto trochu moc jednoduchý? Copak nevíte, co se stane s nohama pacientům v komatu? To vás nikdy nenapadlo, jak by asi klona bez mozku přinutili cvičit? To vás to ani nezajímalo?“

„Takže on žádný klon neexistuje?“ zeptala se Tina nejistě.

„To nevím,“ odpověděl jsem. „Možná existuje, ale rozhodně od něj žádnou nohu nedostaneš. Na patře pod várna je žena. Když tady zůstaneš, tak dostaneš její pravou nohu. Měla by být poměrně silná; je to jediná noha, kterou má. O levou přišla před pár lety při nehodě v továrně. Od ty doby si vydělává na živobytí tím, že pod jménem Lorelei natáčí fetišistický porno.“ Podíval jsem se na Jasona a všiml jsem si, že to jméno poznal.

„A ona umírá?“

„Ne. Tu nohu prodala, aby si v mozku mohla nechat napíchnout centrum libosti a bylo jí už všechno jedno. A taky jí slíbili klono-vaný nohy - hned, jak je vypěstujou. Třeba ani nelžou; někdo jim přece to pokusný morce udělat musí, ne? Mezitím si bude vydělávat pornem a prostitucí.“ Pokrčil jsem rameny. „Nemusíte mi věřit. Můžete trvat na tom, že chcete vidět toho klona - jenom se pak nedivte, až vám to nedovolí. Já odsud padám. Žijte blaze.“

„Počkejte,“ řekla Tina, než jsem se vůbec stačil pohnout. „Můžu tu-Lorelei vidět?“

„Ano,“ řekl jsem. „Ale žije ve svém vlastním světě a nemůže mluvit. Strážný, co mi většinu tohohle řekl, je v bezvědomí taky. Zavedu tě tam.“

„To nebude potřeba,“ odpověděla smutně. „Jenom jsem se chtěla ujistit, že nelžete. Můžete mě odsud dostat pryč?“

Usmál jsem se. „S radostí.“

„Počkat!“ křikl Jason a potom se zhluboka nadechl. „Miláčku, podívej se, vždyť ty tady zavrhuješ šanci dostat nohu. I kdyby tahle báchorka nebyla od začátku do konce pitomost, což beztak bude, tak už s tím ta ženská souhlasila, dostala zapláceno, myslí si, že to takhle pro ni bude lepší —“

„Ne!“ vyštěkla Tina. „To, co říká, dává smysl, a kvůli mně o nohu nikdo nepříjde.“ Sáhla po držáku nad postelí a vytáhla se nahoru. „Jdeš s námi?“

Jason zaváhal. Věděl jsem, že nám ještě pořád může pěkně zatopit, kdyby zavolal ochranku; třeba si naivně myslel, že když Tině v tom útěku zabrání, tak ji ještě může přesvědčit... nebo by jí zařídil tu operaci bez jejího souhlasu a doufal, že mu bude vděčná potom. Možná kdybych dokázal, že by bral Lorelei jako člověka a ne jako sbírku náhradních částí těla, možná bych ho potom ani nemusel paralyzovat. Civěl na mě podle mě až moc dlouho a potom obrátil prosebný pohled k Tině. Pevně se na něj podívala a já jsem pochopil, že je mnohem, ale mnohem silnější než on. „Tak fajn,“ řekl, pak pohled sklopil a uviděl červený křížek laserového zaměřovače těsně nad pravým kolenem. Usmál jsem se a zatímco se mu vytrácela z obličeje barva, namířil jsem steyr na podlahu. „Tak fajn,“ zopakoval jsem po něm. „Jdeme. Tino, už jsi někdy měla v ruce zbraň?“

„Jo.“ Sáhl jsem do pouzdra na kotníku a podal jí grendel. „Ale už je to pár let a navíc to nebyla pistole.“

„Já jo,“ řekl Jason dutým, ale odměřeným hlasem.

Nevšímal jsem si ho. „Stejně si ji vezmi,“ řekl jsem jí, „ale drž ji tak, ať není vidět. Jasone, vy vemte tašky a běžte první. Já budu tlačít křeslo.“

„Proč mám jít první?“

„Protože vás si netroufnou zastřelit; na to ve vás mají moc peněz. Taky tak budu zepředu míň vidět a budu nám moc krýt záda.“ Odvrátil jsem se od Tiny, zatímco se oblékala, ale jeho jsem měl na očích pořád. „Řekněte, až budete připraveni.“

Bezpečnostní systém kliniky byl zjevně zařízený tak, aby se nikdo nedostal dovnitř, a ne aby nikdo neutekl, a my jsme se dostali na ulici bez problémů. Byl jsem šťastím bez sebe, když jsem zjistil, že jsem Raphaela nepodcenil; vyrazil s autem k nám, když jsme byli v polovině ulice. Těsně předtím, než k nám dojel, se otevřely ty malé dveře a objevila se hlaveň pistole. „Vypálil jsem do vchodu dávku, takže se kousky zdi rozletěly všude kolem a hlaveň se zase stáhla. „Fajn, teď ji tlačte vy! Křeslo nechť tady, když budete muset. Já je zdržím. Rychle, než je napadne to obejít z druhé strany!“

Jason chytil rukojeti křesla a rozběhl se; byl rychlejší, než jsem čekal, ale já jsem zapomněl, že je to atlet a že mu není ani z poloviny tolik co mně. Pomalu jsem couval ode-dveří-a čekal, až se pistole objeví znovu; slyšel jsem, jak Lada zastavila pár metrů ode mě a jak se otevřely dveře. Sel jsem po zvuku motoru a jejich hlasů a přes rameno jsem se ohlédl, až když jsem zaslechl nezaměnitelný zvuk facky. Raphael vyrazil s taxíkem proti mně a na poslední chvíli ho strhl stranou. „Hej, nepotřebujete taxíka? Ten kluk vás tady chtěl nechat, ale já jsem mu řekl, že už rito mám.“ Jak jsem se soukal na přední sedadlo, podíval jsem se do zpětného zrcátka. Jasonovi tekla z nosu krev a přes jednu tvář měl zřetelný otisk ruky. „Já jsem ho nepraštil,“ uculoval se Raphael. „Hej, tak kam to bude?“

Otočil jsem se na Jasona s Tinou. „Máte u sebe pasy? A letenky?“ Přikývnutí. „V Eldoradu jste nic důležitého nenechali? Nemyslím nic drahýho, myslím důležitého - něco, co by vám

nemohli poslat.“

„Ne,“ řekla Tina, než stačil cokoliv říct Jason.

„Fajn. Takže rovnou na letiště.“ Dal jsem Raphaelovi pistole jako součást dýška a slíbil mu, že mu ukážu Perth, pokud se tam někdy dostane, a potom už jsme nasedli na první volný let na Miami. Oni se ubytovali v Park Central a já jsem si sehnal jedno-lůžko v Kostel International a Jasona jsem potom viděl až tehdy, když jsem ho v březnu navštívil v jeho kanceláři.

Na stole měl Tininu fotku, tu, co udělal v květnu. Ta vypadala, že má radost, že mě vidí. On ne.

„Co zase chcete?“ zamračil se, když jsem se mu opřel ve dveřích. „Copak jste nedostal zaplacenou?“

„To ano.“

„Tak to už jste nás stál až až,“ odsekl. „To víte, že je Tina pryč?“

„Její matka mi řekla, že je v pořádku,“ řekl jsem. Její rodiče se rozešli taky a dům v Dalkeith se prodal.

„Říkala, že má Tina byt kousek odsud, ale adresu mi neřekla.“

„Nechce mě vidět,“ řekl Jason a balancoval přitom mezi vztekem a sebelítostí. „Volám jí skoro každé den, ale k sobě mě nepustí. Vy jste se s ní viděl?“

Snažil jsem se ze všech sil vypadat nevinně, i když to funguje opravdu jen málokdy. „Já neznám ani její telefonní číslo,“ řekl jsem, což byla pravda. „Podívejte se, ještě mám pár dotazů. Kdo vám řekl o těch klonech a o té nemocnici?“

„Jděte do hajzlu.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Musel to být někdo, komu jste věřil. Jak jste to platil?“ Nasupeně na mě civěl. „Tak fajn, tak jak to platil váš otec? Nebo to nechal na někoho, jako je Norman?“

„To nevím,“ řekl, ostře, ale nejspíš podle pravdy.

„A to si to neověřil? Váš otec nemá zrovna reputaci, že by všem takhle důvěřoval, hlavně když celá ta procedura musela stát pěkně balík.“ Zamračený výraz. „Víte, komu ta klinika patří?“

„Ne. Vy jo?“

„Ne, ale pátrám po tom.“ Samozřejmě s pomocí Ratcliffa a Teri. „Víte, napadlo mě, že i když to byla drahá záležitost, byla by Tina výborná chodící reklama na tu kliniku, aniž by o tom vůbec věděla. Krásná mladá žena, navíc po boku jednoho z nejpopulárnějších mládenců v zemi, pár obrázků ve společenských rubrikách a v supermarketových plátcích, fámy na síti o drahé a exkluzivní operaci...“

Posupně odfrkl. „No jo, vy jste taky sakra detektiv, co? Kristepane, vždyť ani nejste schopnej zjistit si telefonní číslo jedny holky!“

Pokrčil jsem rameny. S Tinou jsem byl nedávno, i když ani osobně, ani po telefonu. Občas mi vejde do snů; občas tam zůstane a čeká tam na mě. „To si zjistím, až ho budu potřebovat,“ opáčil jsem. „A ona ví, jak mě najít. Ani se neobtěžujte vstávat; ven už trefím sám.“

Přikývl a řekl, tak, že to málem nebylo slyšet: „Ale já ji fakt miluju, pane Horné.“ Neodpověděl jsem. Fotka se dívala, jak odcházím. On ne.

***přeložil Tomáš Richt***

